XX. évfolyam 20. szám Ára: 1 forint 1964. május 14

GONDATLAN KIRÁNDULÓK — *Siessünk, Pirike... Hamarabb fog leégni az egész erdő, mint ahogy a kávé kifolyik...*

Pesti helyzetkép

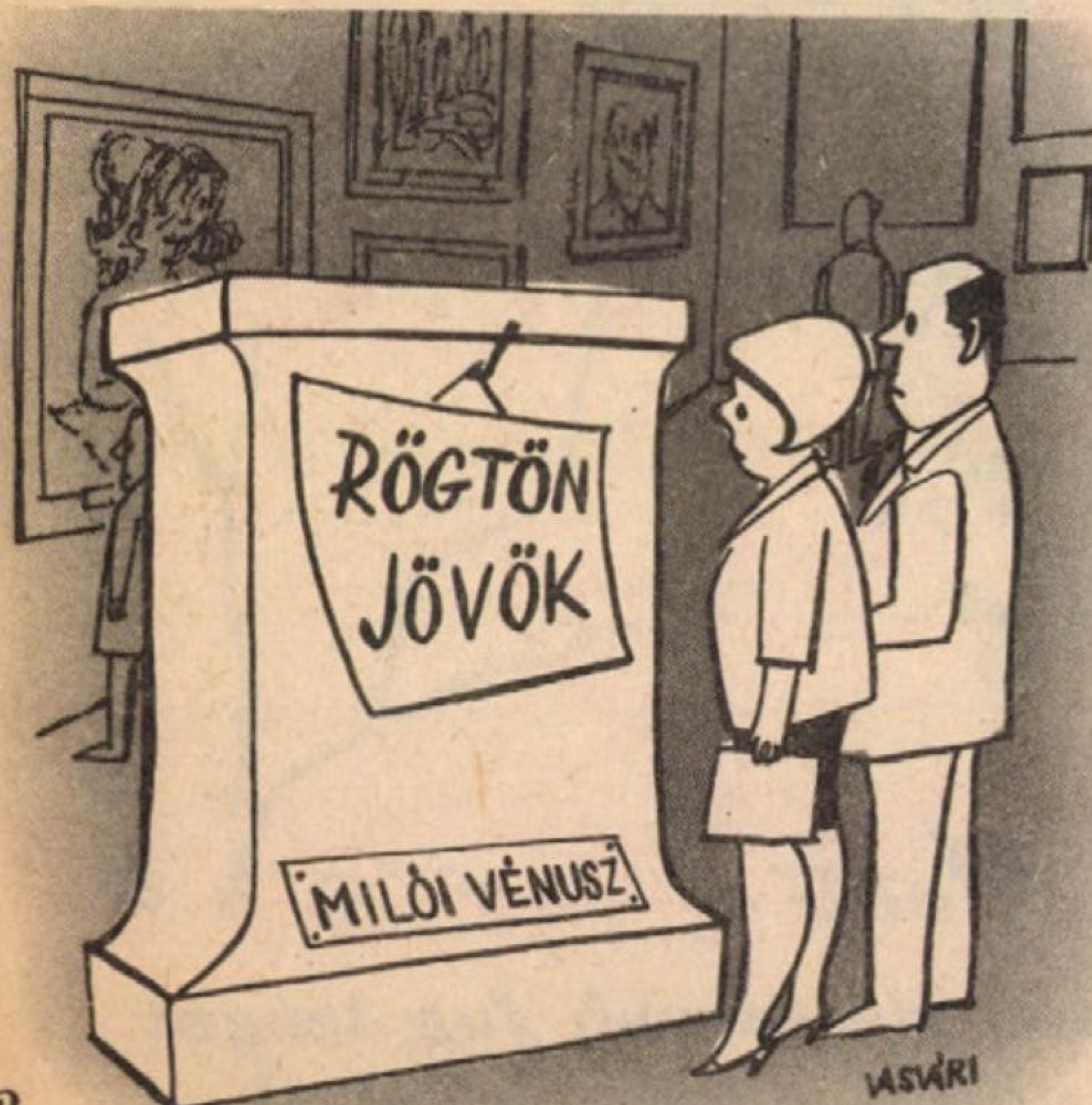
– Már csak ez hiányzik!!

Végső megoldás

– Megvannak már a hiányzó anyagok?
– Most kutatok utánuk!...

A Louvre-ban

A BANDITÁK

A táncdaléneklés kegyetlen világában hamar kiégnek a csillagok. Ma még szédítő magasságokba emelkednek a világhír szárnyain, holnap már a kutya sem emlékszik rájuk. A mai fiatalok talán már nem is tudják, ki volt Paul Anka, aki pedig egykor valósággal lázbahozta a világot „Diana" (pontosabban Dájána) című dalával. Ki tudja, melyik szeretetotthonban tölti nyugdíjas napjait Tommy Steele, Frankie Laine, Helen Shapiro, s már-már Bing Crosby népszerűsége is csökken, pedig még hatvan éves sincs.

De hát az idő múlik és újak foglalják el a régiek helyét. Tegnap — mint a „Táncos Lidérc" c. mozgásőrületi szaklap jövő júliusi száma jelenti — még a Beatles-együttes nyomában járt

a tömegőrület, ma már a „Banditák" (Bandits) felső és alsó ruházatát tépik szét a hangversenyek után az ábrándos hajadonok. A Banditák együttese öt tagból áll, egyikük sem idősebb 18 évesnél. Az ötös az amerikai Sing-Sing fegyház fiatalkorú szárnyában alakult meg érdekes körülmények között. Éppen fegyenclázadás volt, s az öt fiatalkorú bűnöző torka szakadtából üvöltött az ellentámadásra induló fegyőrök közeledtekor. Az egyik fegyőr, aki másodállásban egy harlemi mulatóban szokott dobolni, felfigyelt az öt fiatal hangjára és foglalkozni kezdett velük. Amikor a fiatalok Frank Sinatra születésnapján amnesztiát kaptak, a fegyőr megalakította belőlük a Banditák-énekegyüttest, s az öt ifjú hamarosan a világ táncdalmozgalmának élére került.

Atomerőmeghajtású gitárokat alkalmaznak, dobosuk elektromos kapcsolótáblán játszik. Nemcsak a saját hangjukon énekelnek, hanem a hasüregükben műtét útján elhelyezett magnó-készülékek segítségével is. Dalaikat maguk írják, pontosabban rögtönzik hangverseny közben, mindegyikük mást, s az alkotó pillanatoknak ez a sokfélesége különleges hatást biztosít. Új tánc is fűződik a nevükhöz, a „twist" (csavard) helyett a „kick" (rugd) az új tánc, s az együttes tagjai nemcsak egymást rúgdalják hangverseny közben, hanem azokat a szerencsés és boldog nézőket is, akik a művészek közelébe tudnak férkőzni. Lendületes számaikat a gitáron kívül még pisztollyal is kísérik, s a zeneesztéták szerint különösen a tenor-Browning és a basszus-Colt együttes hatása megrázó.

Mint minden diadalmas újnak, a Banditák énekegyüttesének is vannak ellenzői, de például azok a rosszindulatú kritikusok, akik szerint a Banditák szeméremsértő szövegeket énekelnek, senkit sem tudnak félrevezetni átlátszó hazugságaikkal, hiszen nem kevesebbet állítanak, mint azt, hogy az együttes énekszövegeit meg lehet érteni. A rágalom módszerei gátlástalanok. Az együttes mindent elsöprő sikere méltó válasz az ilyen porhintésre.

A Banditák naponta harminc lemezt készítenek, mindegyik legalább tízmillió példányban fogy el. Népszerűségükre jellemző, hogy csak Texasban 15 iskolát, 7 mulatót, 6 fegyházat, 27 várost, 186 utcát és számos rágógumiféleséget neveztek el róluk. Legutóbbi hangversenyük alatt, amelyet a Grand Canyonban rendeztek, Washington még a Kuba fölötti ellenőrző repüléseket is felfüggesztette.

Az öt művész megjelenésében is rendkívüli

vonások domborodnak ki. Kettő közülük vállig érő hajkoronát visel, egy tupírozza a haját, egy kopaszra borotválja a fejét, egy pedig rendszeresen skalpoltatja magát és szakállat hord. Ruházatuk a frakk és a békaember öltözetének megkapó keveréke. Előadás után ők maguk gyújtják fel a hangversenytermet, s tűzérségi támogatással rendszerint utat tudnak törni rajongóik között.

A diadalmas, friss, ragyogó fiatalság képviselői ők, de — meg kell mondanunk — máris új titánok, a coloradói Csecsemők dörömbölnek a világhír kapuján, s lehet, hogy holnap a Banditák talán már valamelyik tengerparti panzióban beszélgetnek ebédutáni szunyókálás előtt a régi dicsőségről, amelynek melengető emléke még mindig megbizsergeti fáradt tagjaikat.

Feleki László

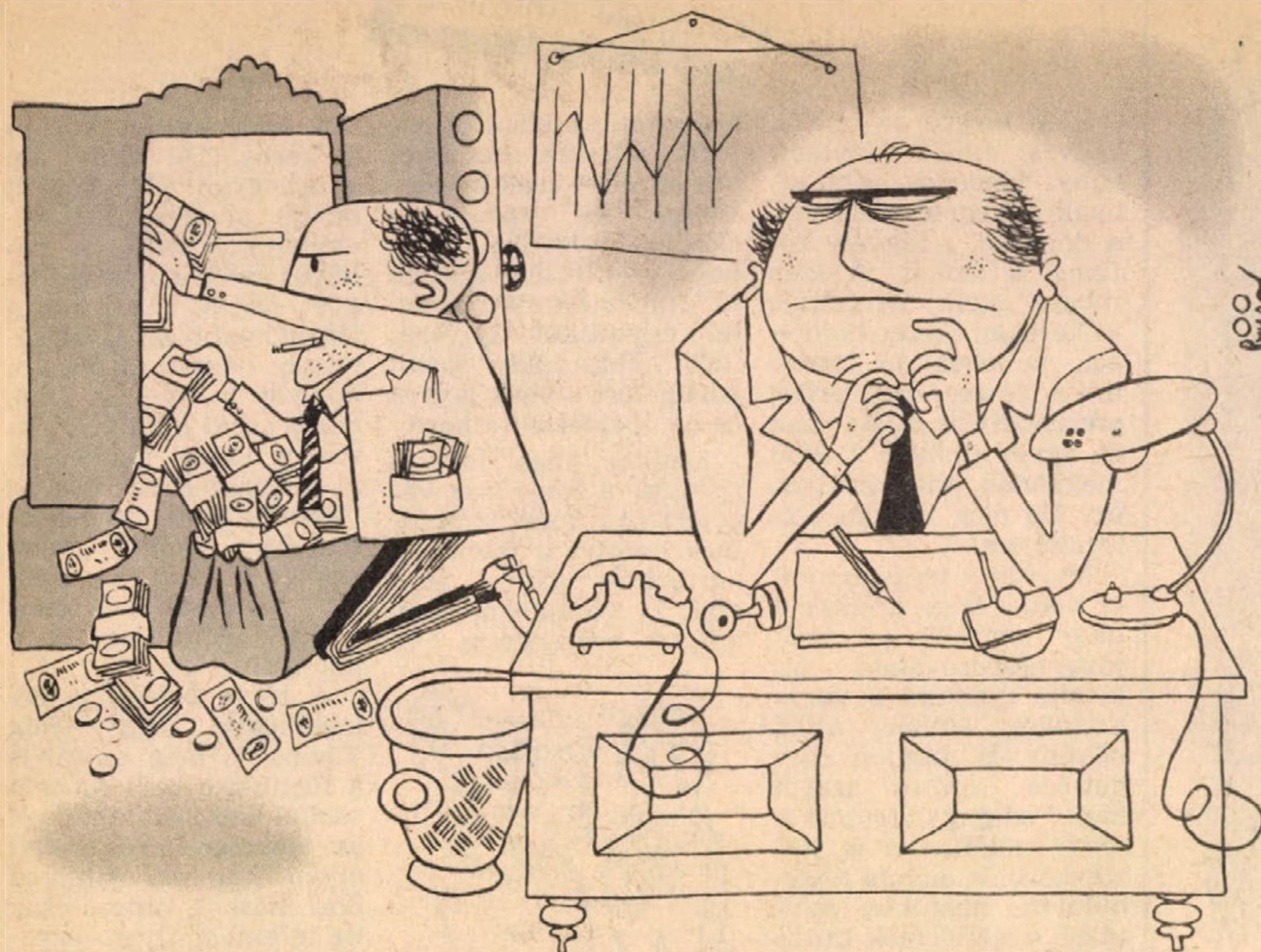
ERICH KÄSTNER

„Mivel lepjem meg gyermekem?"
Kis úr Nagyot megkérdezi.
A válasz: „Egy könyvet vegyen!"
„Minek? Hisz, már egy van neki!"

Fazekas Anna fordítása

Balázs-Piri Balázs rajza

MAGÁNÜGYEK

— Kíváncsi vagyok, hogy most már megadja-e a húszasomat.

Akusztika

Hat meg négy, az tíz.

Ez világos. Ez tény. Ez az igazság, és ma már bátran ki lehet mondani az igazságot.

Hat meg négy, az tíz.

Ma már csak az akusztikára kell ügyelnünk, az igazság akusztikájára, mert az igazságnak nemcsak fénye van, hanem akusztikája is.

Ma már senkit sem rúgnak ki azért, mert valahol, valakiről, vagy valamiről kimondta az igazságot.

Legfeljebb az akusztika miatt.

Hat meg négy, az tíz.

Ennek az egyszerű számtani műveletnek is van akusztikája. S erre nagyon kell vigyázni, mert könnyen előfordulhat, hogy valahol úgy hallatszik: „Nem értek egyet az osztályvezető módszereivel.” S mindez azért, mert rossz volt az akusztika. Megeshet, hogy valaki azt mondja: „Hat meg négy, az tíz”, és erre a vállalati igazgató megsértődik, mert olyan akusztikája van a dolognak, mintha az illető helytelenítené az intézkedéseit.

Az akusztikára tehát nagyon kell ügyelni!

Most már csak az a kérdés: honnan lehet tudni, hogy valaminek mikor milyen az akusztikája?

Nos, ez nem probléma, mindenütt vannak akusztikusok. Minden vállalatnál, intézménynél vannak olyanok, akik akusztikával foglalkoznak. Rengeteg szakemberünk van ebben a tudományágban. Több is, mint kellene.

Ezek a szakértők állandóan azt vizsgálják, hogy ennek vagy annak az igazságnak milyen az akusztikája.

Senkit sem beszélnek le az igazság kimondásáról, vagyis arról, hogy hat meg négy, az tíz. Ó, nem. Nem fenyegetnek meg senkit, hogy vigyázzon, elvtársam, nagyon vigyázzon, mert ugye, sose lehet tudni, könnyen megütheti a bokáját... Nem, ilyet nem mondanak... Ilyen előfordulhatott anno dacumál, de ma már nem... Nem akarnak senkit sem rávenni arra hogy hat meg négy, az tíz helyett azt mondja, hogy: hat meg négy, az kilenc, vagy azt, hogy tizenegy... Ó, szó sincs róla!... Ők csak félrevonnak és figyelmeztetnek, hogy akusztika is van a világon... A szemedbe néznek és aggódó hangon a lelkedre kötik, hogy jól gondold meg, mert ugye, az akusztika így, az akusztika úgy... Talán még biztatnak is, hogy bátran mondd meg azt, amit meg akartál mondani, ami a bögyödben van, ami a szíveden fekszik, de hozzáteszik: ügyelj az akusztikára, mert esetleg más akusztikája lesz a dolognak, mint amire számítottál...

Ezek a szakemberek sohasem az igazságtól félnek, hanem az akusztikától, de attól nagyon.

Hat meg négy...
Hat meg négy, az...

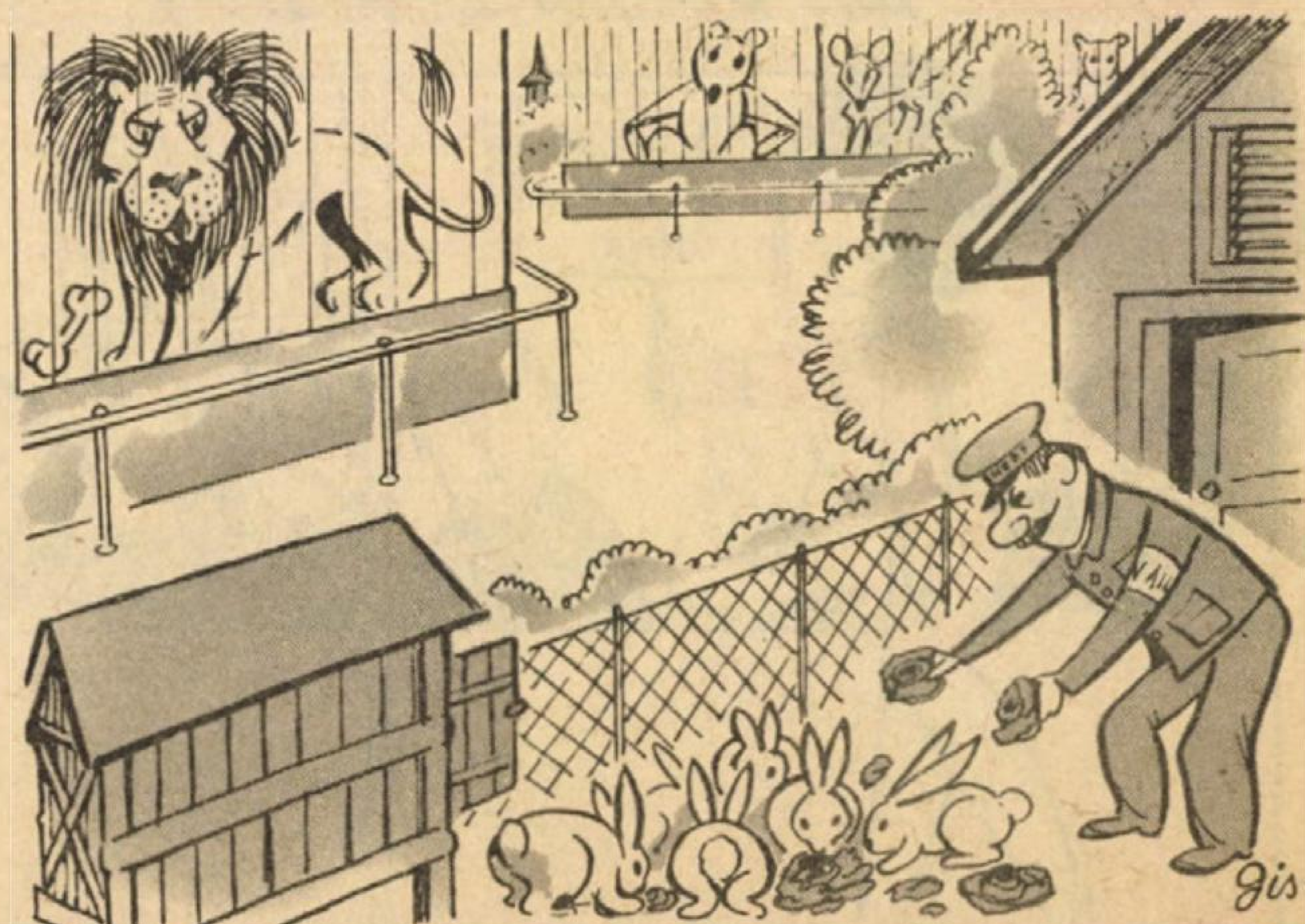
No tessék, most már én is meg vagyok ijedve... Tudom, hogy hat meg négy, az... De ugye, sosem lehet tudni... Nem vagyok gyáva, a feleségem is tanúsítja, hogy én mindenkor, még a legnehezebb helyzetben is... De az akusztika!... Mit tudom én, hogy milyen az akusztika a kedves olvasónál...

Oldják meg önök a feladatot, hat meg négy, az egyenlő...

Na, mivel egyenlő?

Mikes György

Háztáji

Női dolgok

– És mikor igázod le a természetet?...

Gyakorlati asszonyka

LEVÉL az ügyes elnökhöz

Szép megye az önöké, kedves Elnök elvtárs, annyi bizonyos. Alacsonyak a hegyei, magasak a dombjai, s lágyan lejtenek a lankái. A szép megye egyik parcellája — kereken ötezer hold — sok szőlővel, jó borral azé a téeszé, amely óriási szerencséjére olyan okos és ügyes elnököt vallhat magáénak, mint amilyen ön. De még milyen szerencséjére!

Mert ki a fene gondolta volna, hogy amikor a nagy ipartelep az önök tőszomszédságában elkezdte gyártani a vegyszereket, ember, állat, növény és minden egykettőre sajátos szagot kap. Pedig így történt! A téesz szőlőfürtjei is, körös-körül a lankás hegyoldalon, magukba szívták a vegyitermék bűzös füstjét. Persze azért továbbra is ehető volt a szőlő és iható volt a bor, de furcsa sajátos ízt kapott. Különösen a bor illata, aromája, zamata változott meg: egy kicsit „pikánsabb" lett, miként azt egy nagyszabású próba-kóstolón az egyik kiváló borszakemberünk is megállapította.

De, mint mondtam már, szerencsére ön ügyes elnöke a téesznek, nem veszti el a fejét és helyén van a szíve is meg az esze is. Egyetlen deci bort sem adott el a rengeteg hektóból, hanem kártérítésért beperelte az ipartelepet, mondván: a gyár a felelős, hogy a bor minősége változást szenvedett, elvesztette eredeti tájjellegét, jelentős árcsökkenéssel lehet csak értékesíteni, ha egyáltalán akadna vevője. Igaz, hogy a bíróság soknak találta az ön által követelt egymilliót, de megítélt ötszázezer forint kártérítést a téesz javára és az ipartelep terhére.

Amikor már jogerős ítélettel a nagy per végetért és a téesz számlájára befolyt a félmilliós kártérítés, akkor tűnt csak ki valójában, hogy milyen szerencséje van

önnel a téesznek. A nagy áldomás estéjén, amikoris a félmilliót a téesz tágas pincéjében együtt ünnepelte a tagsággal, ráébredt ön arra, hogy a füstös-vegyszeres bornak egy eddig ismeretlen és speciális mellékíze van. Először a bor illatát vizsgálta értő orral: a félig telt pohárban meglötyögtette, majd előre-hátra mozgatta az orra előtt a poharat, miközben aprókat szippantva, be- és kilélegezve szaglászta a bort a pohár peremén. Az ünnepélyes szertartás után felkiáltott: „Emberek, ez a bor illatos!"

S csak ezután kóstolt a borba. De nem ám akárhogyan! Úgy kóstolt beléje, ahogyan a szakemberektől látta. A pohárba csak a nyelve hegyét dugta, mert ott a legfinomabb az ízlelőképesség. Aztán áttolta a kortyot a nyelve jobb, majd a bal oldalára, onnan a nyelv gyökerére, a szájpadlására s le és fölgurgulázott vele, körbe-körbe. Szóval „megrágta" a bort s most még hangosabban felkiáltott: „Emberek, ez a bor igen aromás!

A téesz tagság is így kóstolgatta egy ideig jobbról is meg balról is a füstütötte bort és nem sokkal később kialakult az egységes vélemény: olyan bor ez, amilyen bor máshol nincs, csak itt teremhet ilyen, egyedül csak itt, ezen a tájon!

Most aztán végleg bizonysággá vált, milyen nagy szerencséje a téesznek, hogy ön áll az élén, kedves Elnök elvtárs! Addig dicsérte megyeszerte, sőt országszerte is a téesz borának szép színét, tükrös tisztaságát, finom illatát, kiváló zamatát, amíg híre kelt, hogy az önök téeszében megszületett az új, egyedülálló és kiemelkedő tájjellegű bor. Ez pedig most már értékcsökkenés nélkül kerülhet eladásra.

És a félmillió forintos kártérítést sem kell visszafizetni...

Földes György

Jucika az olvasóteremben

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A DUNAVECSEIEK KÉRDEZIK

Miért vállalta 1963 októberére a Kalocsai Város- és Községgazdálkodási Vállalat a dunavecsei Lenin utcának a vasútállomáshoz vezető háromszáz méteres szakaszán az útburkolat elkészítését, ha esze ágában sem volt határidőre befejezni?

Ha már ezt a határidőt elmulasztotta, miért szedte fel erre a határidőre a régi útburkolatot?

És ha már emiatt a község lakói egész télen, hóban, sárban, latyakban taposhattak csak az állomáshoz, miért nem fejezik be most „soron kívül" a munkát?

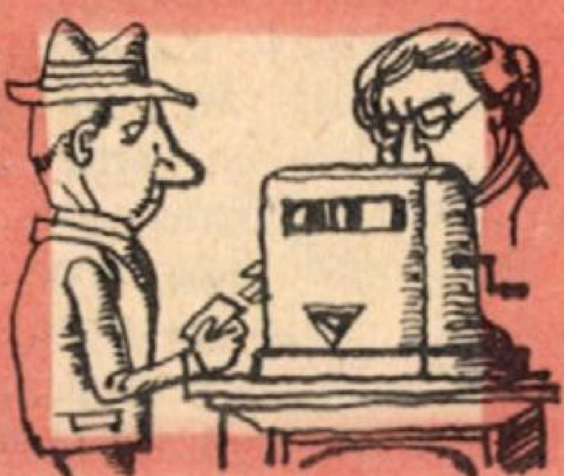
Nem nálunk tanult újságírást?

Várnai György rajza

– Írja kisasszony, erkölcsbotrányt lepleztek le Nyugat-Németországban . . .

Történelmi pillanatok

Az újság hirdetés-oldalát böngészem. Érdekes, hogy a hirdetések között milyen sok a meghívás! És kiállításra invitál mindegyik!

„Értesítjük kedves vásárlóinkat, hogy április 20-tól május 2-ig modern és hagyományos szőnyegekből árusítással egybekötött kiállítást rendez a Kálvin téri Áruház, a Corvin Áruház, a Csillag Áruház, a Lottó Áruház, az Otthon Áruház, az Ujpesti Áruház. Mindenkit szeretettel várunk."

„Felhívjuk kedves vásárlóink figyelmét a Kálvin téri Áruház Ruhagyárak Randevúja című kiállítására, amelynek keretében az ország legújabb ruhagyárai mutatják be termékeiket. A modellek a helyszínen megvásárolhatók."

„A Verseny Áruház értesíti vásárlóközönségét, hogy április 25-től egy héten keresztül Rákóczi úti kirakataiban és az áruház területén férfiruha-kiállítást rendez . . . Minden kiállított ruha — a kirakati modellek is —, megvásárolhatók."

Ohó!

Engem nem téveszt meg a „kiállítás" szó, és nem vezet félre a „modell" kifejezés sem!

Érzem, hogy ezeknek az apróbetűs hirdetéseknek a hátterében valami fontos, valami új, valami nagyszerű dolog alakul ki éppen!

Vegyük sorra a folyamat főbb jellegzetességeit:

1. Bizonyos tágas helyiségekbe az emberek meghatározott időpontban betérhetnek. Sőt, erre kifejezetten felszólítják őket.

2. Bizonyos dolgokat a helyszínen meg is nézhetnek.

3. Amennyiben a megtekintett tárgyak megnyerik tetszésüket, akár meg is vásárolhatják őket. Ugyanott!

Összegezve az elmondottakat: történelmi pillanatoknak lehetünk tanúi!

Hazánkban most születik a bolti kereskedelem!

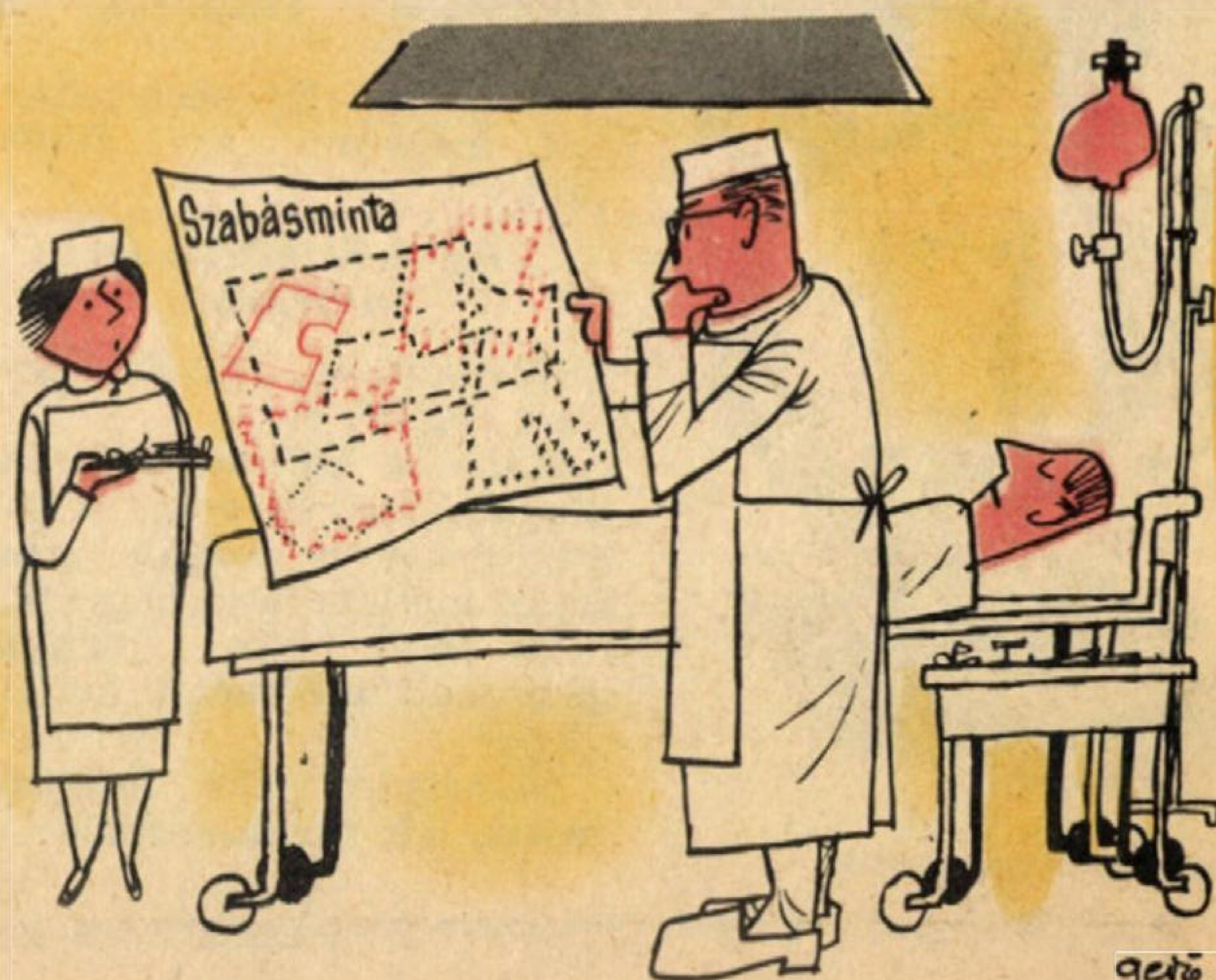
K. A.

Kleopátra-frizura a divat

– Jesszusom, te 3000 évet öregedtél!

A kezdő orvos

ISMERETLEN SHAKESPEARE-KÉZIRAT

Hegedüs István rajza

Örömmel jelentem, hogy izgalmas kulturális szenzációval járulhatok a nagy drámaköltő születésének 400 éves évfordulója alkalmából megrendezendő ünnepségekhez. Kutatásaim során ismeretlen Shakespeare-kéziratra találtam, egy drámatöredékre, mely kétségkívül a nagy drámaköltőtől származik és összefüggő egészet alkot. A kéziratot az alábbiakban teljes terjedelmében ismertetem.

(Kulturális síkság az Attila körúton. Sir Holm, serege élén jön)

Sir Holm: A hadrend készen áll. Fújják meg a kürtöket!

(Harsonák. Dobszóval és zászlók alatt jön Lord Camel és Lumpolt, néhány kritikussal)

Lord Camel: Várjuk parancsodat, nemes Sir.

Sir Holm: Nos, jó urak, halljátok tervemet. Te, vitéz lord, fürge kritikusaiddal csapást mérsz az áruló Mastixra, ki a közizlést rútul kijátszva, stábjával a filmgyárba rejtőzött, ez alatt pedig ti, gyors támadásban az áruló Mastix bizalmasának, Parkernak státuszára törtök.

Lumpolt: Értjük uram, s most kívánj jó szerencsét!

(Hírnök jön)

Hírnök: Sir Waterhead üdvözli a nemes Sir Holmot, s ez üzenetet küldi általam: Mastixal szemben a király türelemre int.

Lord Camel: Úgy hát mi lesz a támadás iránya?

Sir Holm: Kétségtelen a kispolgár Balbrigdera támadunk, ki eszmei zűrzavart táplál, s szemérmetlen mohósággal rondít falat, teret, olajjal s bronzzal egyaránt!

Lumpolt: Széjjelhasítjuk vásznait és szobrait. gyors úttörőkkel szállítjuk a MÉH-be!

Sir Holm: Ne késlekedjetek megtenni ezt, derék urak!

(Katonák között jön Balbrigde)

Első katona: A Várhegy alatt fogtuk el.

Második katona: Éppen pingálni készült volna. Vázlatkönyvét és tollait erős őrizet mellett hátrahagytuk.

Sir Holm: Te csúnya giccs, kultúrszemét, te kertitörpe!

Balbrigde: Ha hozzám szólsz, hát megkeserülöd!

Sir Holm: Hozzád, te kétfülű torzó, te formalista, te falvédő, te bárgyú képregény, jól védd magad, vagy óvjon meg az ég!

(Plattformot ránt, vívnak. Balbrigde elesik)

Balbrigde: Vigyázz, hogy mit teszel! Mielőtt döfsz, tekintsd e levelet!

(Belső zsebéből egy borítékot vesz elő és Sir Holm lába elé dobja. Sir Holm felveszi és beleolvas)

Sir Holm: Szakadj meg szív! Csitulj karom! Balbrigde, állj fel és elmehetsz. Adjátok neki vissza mindenét. Bántás ne érje.

Balbrigde: Ezt nem felejtem el. Találkozunk még, jó urak!

(Balbrigde és a katonák el)

Lord Camel: Döntésedet e levél indokolja?

Sir Holm: Igen. Jelentős megbízást kapott, állami rendelést, két pontház és egy kerti kút, szobor s freskóira.

Lumpolt: Így támadásunk nem időszerű.

Lord Camel: Világos. Más irányt kell szabni annak. De merre mérjünk hát kemény csapást?

Sir Holm: Az ocsmány talpnyalóra, Punch és Grogh urára, ki színlelésből ír téeszregényt, s közben Agathe Christie-t falja, bújja!

Lord Lumpolt: Rá nem támadnék most, mert állást foglalt épp a napokban, s hozzá pont Waterhead előtt, jól láttam, hogy a Sir bólogatott.

Sir Holm: Szólj hát, Lumpolt, hová mérjünk csapást?

Lumpolt: A táncdalokra tán, vagy műdalokra?

Sir Holm: Ily népszerűtlen feladatra hívsz?

Lumpolt: Bocsáss meg hát, uram. Nem ismerem az új direktívákat.

(Kívül csatazaj. Néhány harcos futva jön)

Tiszt: Uram, legyél erős! Testvérbátyádról hozok hírt!

Sir Holm: Meghalt?

Tiszt: Szörnyűbb, uram! A te nemes bátyád, napkeltekor lovára szállt szokás szerint, s lovának másik oldalára átesett. Az agyát érhette ütés, mert legott kiáltozni kezd, „hozzátok eszmei vértemet", követeli, s csépelni kezdi hű zsoldosait. Csitítni próbáljuk, de csak bőszül tőle, végül parancsot ád és támadást indít saját hadállásainkra!

Sir Holm: Szegény, én értem megbomlott agyát!

(Kívül kiáltozás. Lord Holm, Sir Holm bátyja, karddal kezében futva jön)

Lord Holm: Mit néztek rám, pupákok!

Sir Holm: Nem ismersz, drága bátyám?

Lord Holm: Olyan sematikus képed van, mint a többi szájtátinak. Ha tudod, merre üssek, adok egy csókot, de ha nem tudod, kérlek, ne tartsatok fel, rengeteg értekezletre várnak ma még.

(Elsiet, kardjával kiáltozva csapkodja a bokrokat)

Szövetséges vagy? Mert ha nem, nesze!

Sir Holm: Kövessétek, s vigyázzatok reá. Szörnyű csapás, de nincs idő sopánkodásra. Már délre jár, s még mindig itt időzünk!

(Whitelady, Sir Holm húga jön)

Whitelady: Bátyám, téged kerestelek! A közértben tíz deka sajt helyett kilencet mért egy undok felszolgáló!

Sir Holm: Fuvass sorakozót! A hadrend készen áll?

Lumpolt: Napkelte óta, jó uram.

Sir Holm: Világos már a támadás iránya! Fel, menjünk barátaim!

(A kürtök szólnak)

Somogyi Pál

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JUT IS, MARAD IS!

– Csökkenőben van-e a bürokrácia? – kérdezem Kiskunlacházán a tanácstitkártól.

– Igenis, meg nem is.

– Például?

– Például most már nagyobb a tanács hatásköre. Most már hozzá tartozik a bölcsődei dolgozók mindenféle ügyes-bajos dolga, fegyelmije...

– Ez jó! – mondom.

– Az igaz, de a jutalmazást áttették a járási tanácshoz – feleli. – S most az a helyzet, hogy a községi tanács fegyelmit indíthat, büntethet és a járási tanács – jutalmaz.

(Ezt nevezik közigazgatási szaknyelven „hatásköri leadásnak". Pedig ez csak egyszerű munkamegosztás. Igaz, furcsa munkamegosztás! Úgy látszik, a manna csak az égből jöhet, a jutalom csak a járási tanácstól.)

Tovább kérdezem a tanácstitkárt.

– A község szépen fejlődik, gyarapszik... A mezőgazdasági munkák rendben mennek... – magyarázza, de én makacsul ismét csak a bürokráciáról faggatom.

– Jut is, marad is – mondja.

– Például?

– Napi kétszáz forint felett csak kiutalásra vásárolhatunk. A kiutalást a járási tanácson keresztül a megyei tanács adja. S ha ezt megkaptuk, akkor elküldhetünk 15–20 km-re a kijelölt boltba, ami több költséggel, gyakran fuvartöbblettel és munkaerő pazarlással jár. Pedig mindenféle áru, ugyanaz a fajta, ugyanolyan minőségben bőséges készlettel rendelkező boltjainkban itt helyben is megvásárolható lenne. Nem vennénk el a község lakói elől...

– Ha egy egyszerű példát mondana?

– A legegyszerűbbet... Maradjunk a bölcsődénél. Kellene hatvan pelenka. Ára meghaladja a kétszáz forintot. Előbb meg kell szereznünk a kiutalást, aztán fel kell küldenünk érte Budapestre a Lenker-hez, mert az a kijelölt üzlet...

– Holott be lehetne szerezni helyben.

– Bármikor kérem. Költségmentesen.

– Megírhatom?

– Tessék csak bátran. Béki József a nevem. Megírtuk ezt már a felettes hatóságainknak is.

– Eredmény?

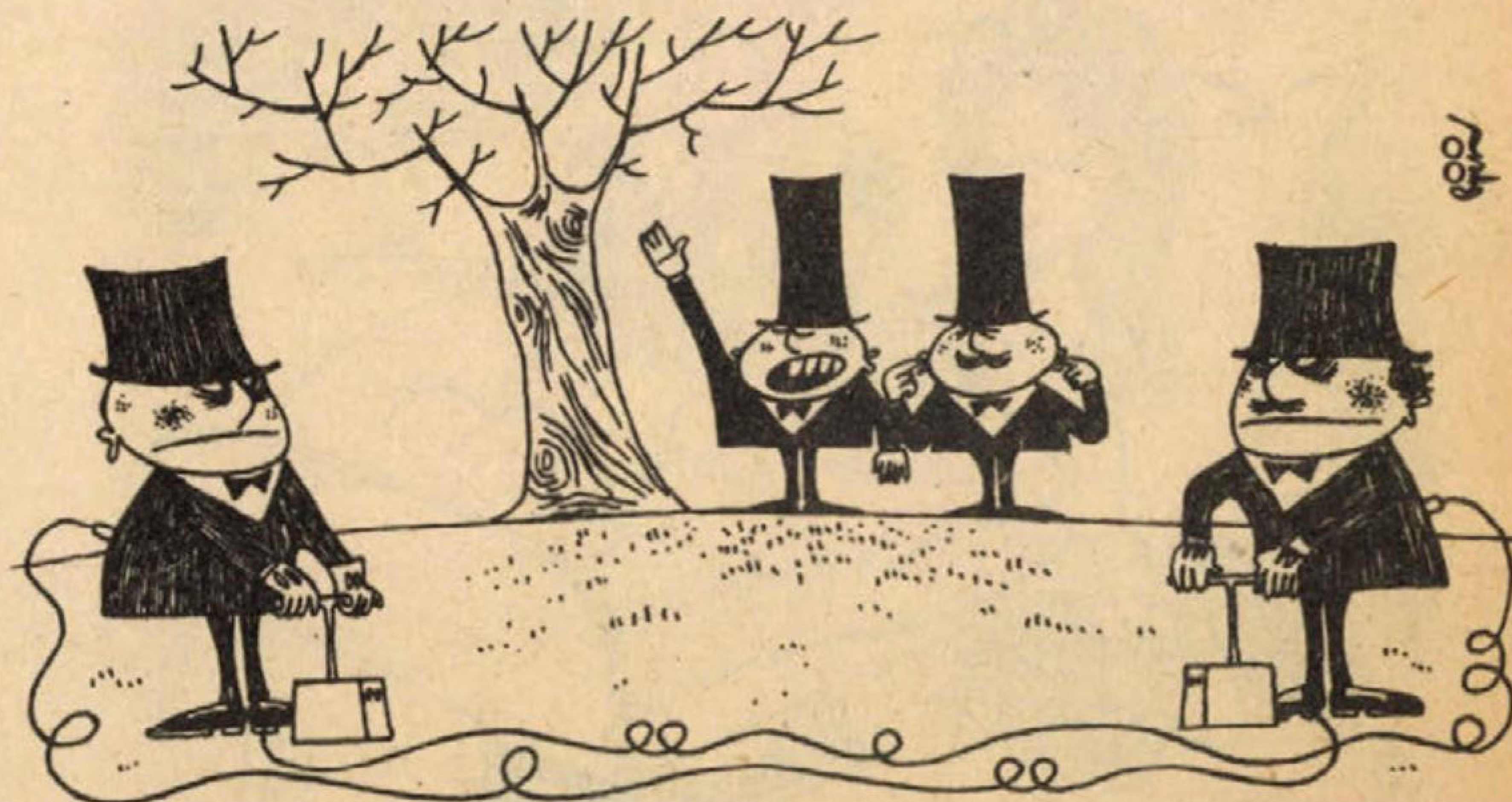
– Hogy most megírhatja mégegyszer a Ludas Matyi is.

(—des)

Nagy megtiszteltetés érte a haladó karikatúraművészetet. Herluf Bidstrup, a világhírű dán rajzolóművész Nemzetközi Lenin Békedíjat kapott munkásságáért. Ez alkalomból közöljük a művész egyik rajzsorozatát.

A SZOBRÁSZ

PÁRBAJ

Dél-Vietnami gyerekek játéka

Szűr-Szabó József rajza

– Amerikából jöttem...
– Tudom. Katonai szakértő!

Tupír

Hegedűs István rajza

Vélemény amely nem fontos...

Vaszary János azok közé a kiváló festőművész-tanárok közé tartozott, akik a húszas évek kurzus-handabandája ellenére modern, új szellemet vittek a Képzőművészeti Iskola falai közé. A művész, akinek tematikájában, festői felfogásában, stílusában jelentős változásokat jegyzett fel a művészettörténet, ezidőtájt lelkesen támogatta az első világháború után erőre kapott és elterjedt avant-garde törekvéseket, s ez a forradalmi tartalmú irányzat festői gyakorlatában s pedagógiai tevékenységében egyaránt érvényre jutott.

Egy alkalommal híre jött, hogy az ellenforradalmi korszak nagyképűen kisképességű irodalmár-kultuszállamtitkára: Pekár Gyula látogatást készül tenni a Főiskolán. Vaszary kényszeredetten vette tudomásul, hogy neki is része lesz Pekár őméltósága kétes értékű vizitjében, s előre edzette idegeit, nehogy kínos vitába bonyolódjék Pekár kincstári szakvéleményével.

Az államtitkár megérkezett, s a hospitálás során valóban eljutott Vaszaryhoz is. Fejcsóválva nézegette a természet jelenségeit erősen absztraháló – ha nem is absztrakt – vásznakat, s hosszan eltöprengett egy élénk lila és sárga színekben tartott kép előtt.

– Kérem, én ezt nem értem – fordult végre rosszalló fölénnyel a némán mellette álló Vaszaryhoz. A művész önmegtartóztatón megköszörülte a torkát, aztán éppen olyan udvariasan, mint határozottan közölte:

– Kérem, ez nem is fontos.

Békés István
anekdotáskönyvéből

Trilógia

Modern lakás

– Gyorsan bújj el, jön a férjem!...

Forog! IDEGEN!

Hazánk ezeregynéhány-éves fennállása alatt sohasem esett annyi szó az idegenforgalomról, mint napjainkban. Voltak ugyan esztendők, amikor váratlanul nagy idegenforgalom zúdult ránk, így például a XV–XVI. században, amikor jelentős mennyiségű török lepte el az országot. (Szállodai kapacitásunk már akkor is szűknek bizonyulván, a törökök zöme kénytelen volt sátortáborokban kempingezni.)

A most kialakulóban levő új idegenforgalmi konjunktúra még fokozottabb felszítása érdekében az alábbi két ötletsorozatot nyújtjuk át.

1. Reális tervek.

Nemzetközi bikaviadal ma-

gyar bikák, spanyol torreádorok részvételével. Játékkaszinó a Duna alatti akváriumban, import-sellők közreműködésével. Elektronikus visszhang-építés Tihanyban. Hortobágyi délibáb minden mennyiségben. Fókavadászat a Dagály-strandon. Betyárromantika a Bakonyban; a betyár-utánpótlás biztosítására betyár-tanfolyam. Sztriptíz a dorozsmai szélmalomban. Texasi céllövő-iskola, bolhacirkusz a kivilágított Halászbástyán.

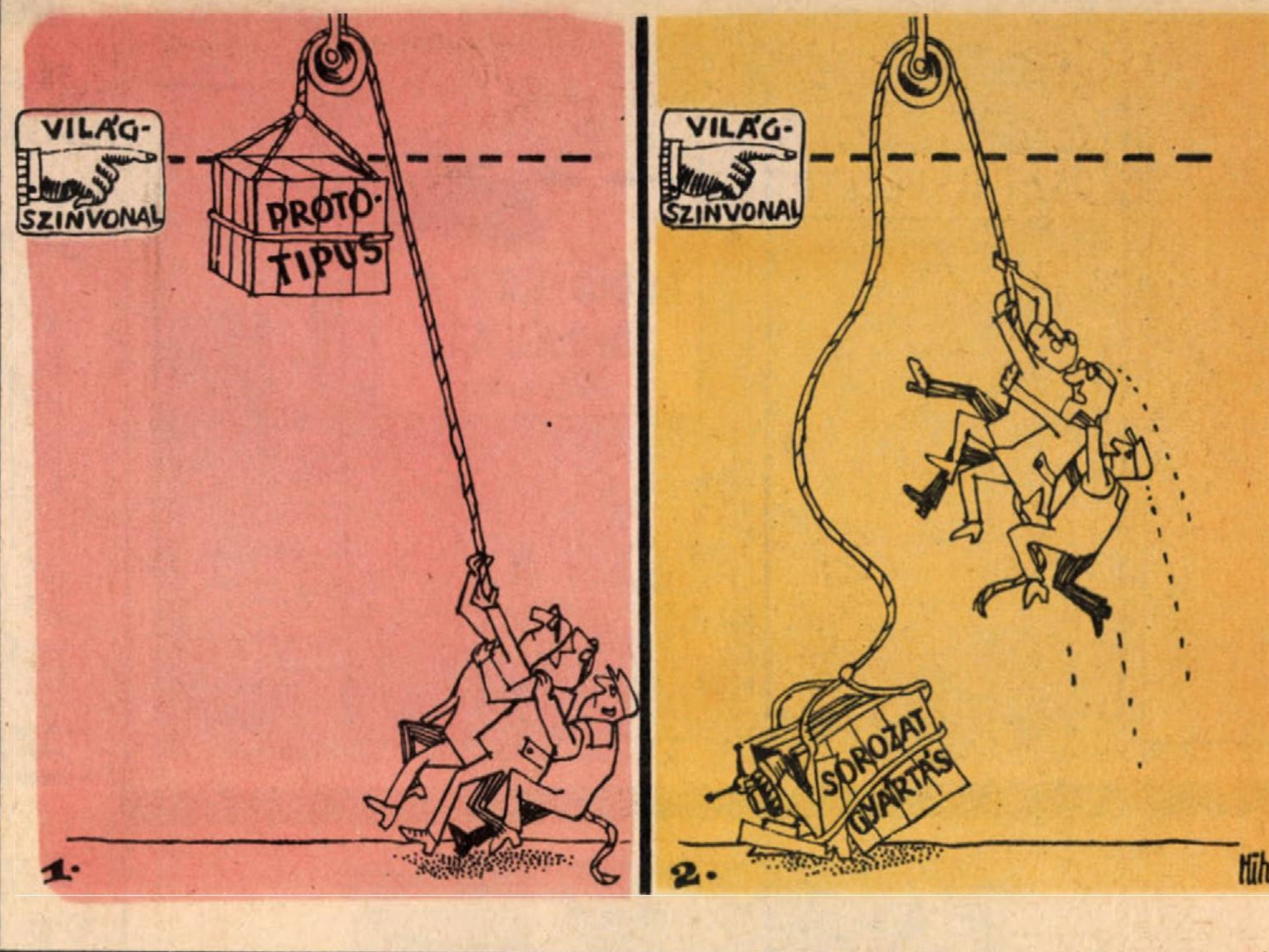
2. Irreális tervek.

Budapest tisztaságának fokozása, villamosok és buszok kisöprése végállomásokon, vendéglátóipari mellékhelyiségek takarítása, idegennyelvű feliratok, barátságos közhivatalnokok, mosolygó kiszolgálóhölgyek, jókarban tartott országutak, megfelelő mennyiségű szállodai szoba.

Sz. D.

Ipari burleszk

Hegedűs István rajza

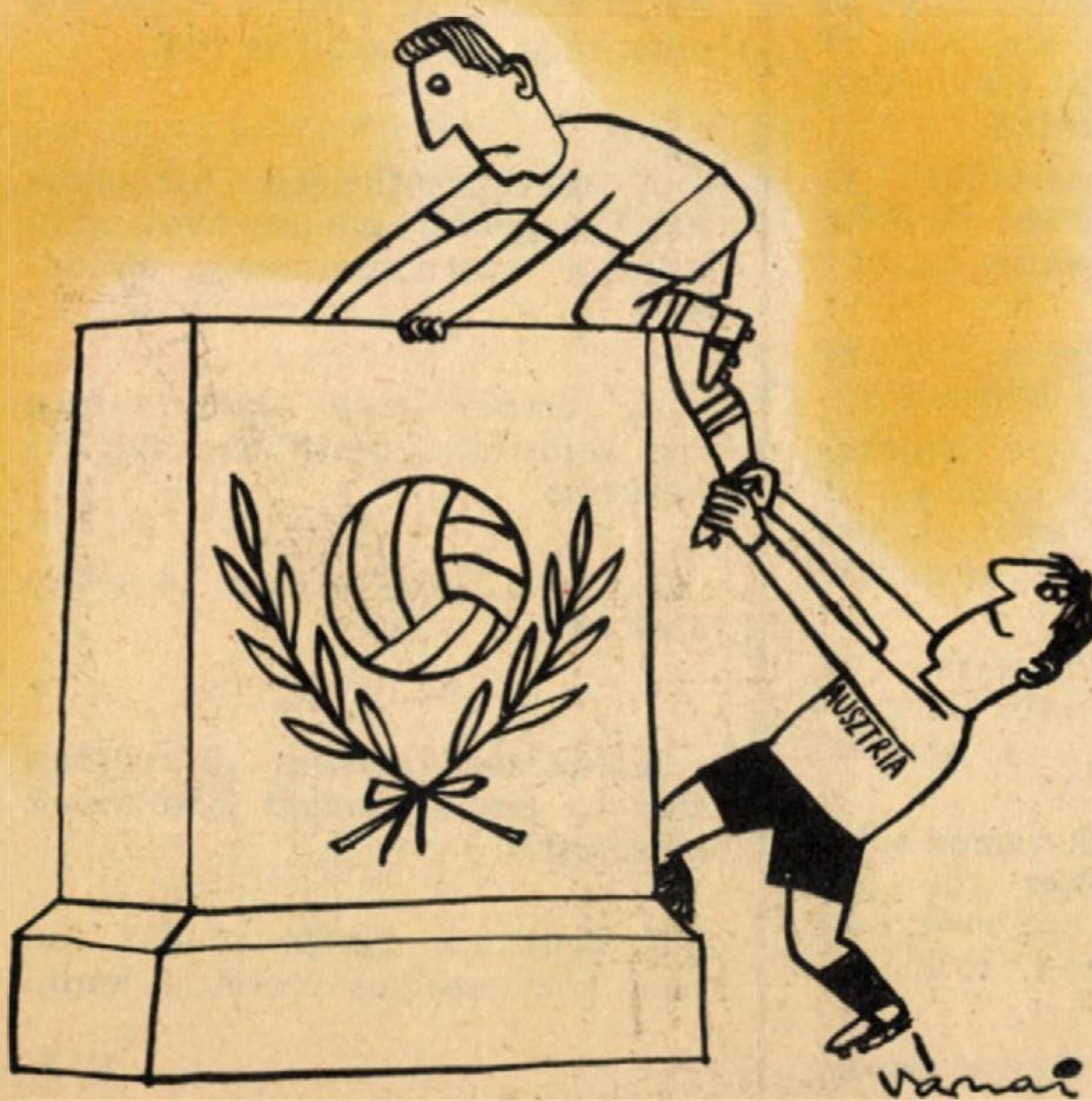
Felkészülés az idegenforgalomra

Pusztai Pál rajza

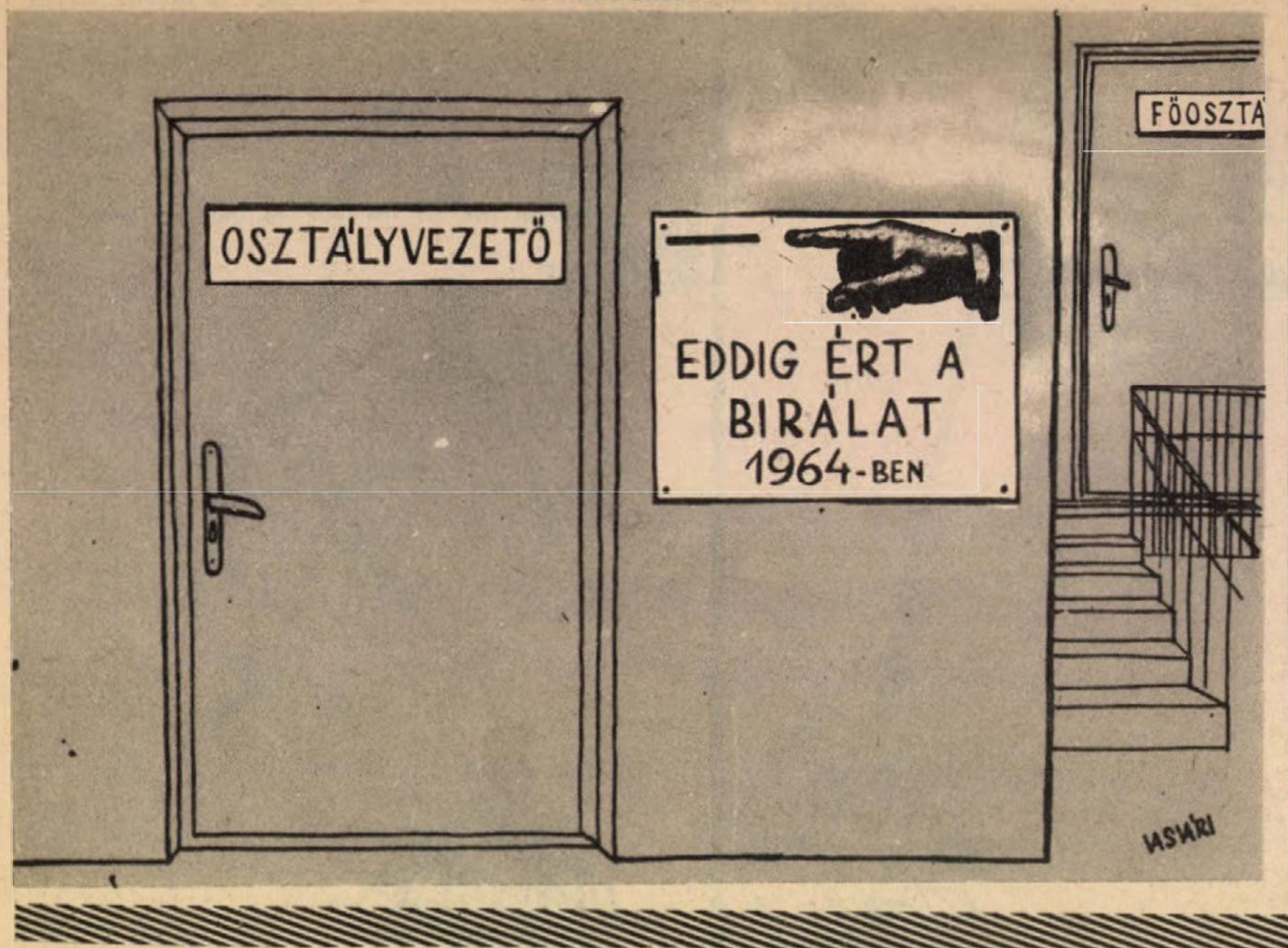
Hat nyelven beszél

Javul a magyar futball

Mértékkel

Vasvári Anna rajza

Gyerekek

1.

Történt pedig tavaly Szilveszter éjjelén, hogy az Apu hozott a gyerekeknek egy-egy cicát. Egy kéket meg egy rózsaszínűt. Oda lehetett őket kötni az ágy végéhez, és újév reggelén nagy visítás volt, mert majdnem a plafonig értek, ott lóbálództak a levegőben. Ja igen, mert azt elfelejtettem megemlíteni, hogy nem cicából voltak csinálva, hanem luftballonból.

Na, elég az hozzá, hogy nem olyan nagyon soká voltak a levegőben. Mert változatosság az élet sója, és egy ilyen repülő cicával elég sok mindent lehet csinálni, csak az a kérdés, hogy meddig bírja. Nahát, az Andrisé aránylag kis ideig bírta és elpukkadt. Akkor az Apu a következő beszélgetést hallotta ki a gyerekszobából:

– Eszter! Akarod, hogy egyenlő jó testvérek legyünk?

– Akarom.

– Szabad elpukkasztani a tiedet is?

– Szabad!

Akkor az Apu berohant és letiltotta a pukkasztást. Amit, őszintén szólva, sehogyse tudok helyeselni. Hogy tilthatja meg egy haladó gondolkodású apa, hogy a gyermekei a gyakorlatba vigyék át a francia forradalom nagy eszményeit?

Szabadság, egyenlőség, testvériség.

2.

Az idei újév történetének némi előzményeképpen legyen szabad megemlítenem, hogy a karácsonyfa jobb oldalán, ahol Andris ajándékai szoktak tündökölni, ezúttal egy Pico-rendszerű villanyvonat állott, Eszter pedig egy kis gyúródeszkát kapott, takarítószerszámokat, tűzhelyet és egy majdnem igazi pólyásbabát, akinek – nem tudni, mely okból – az előkelő „Edit" nevet adta. Ezzel azonban András sehogyse tudott egyetérteni. Azt mondta, hogy a pólyás legyen inkább Gyurika.

– Mert – magyarázta – neked már van egy Zsuzsi-babád, egy Éva meg egy Erzsi, és minek annyi lány?

– Azért, mert ez lány – állapította meg Eszter. – Nem látod?

– Nem – mondta András. – Mert egy pólyásbabánál csak akkor lehet tudni, hogy fiú vagy lány, ha kibontják. És azért mondom, hogy ez legyen Gyurika.

Ennek a világos okfejtésnek ellenére a pólyás mégiscsak Edit maradt, nyolc teljes napig. De akkor jött a Szilveszter, és Apu hozott két gyönyörű papírtrombitát, amelyek közül Andrisé már újév reggelén ronccsá fújódott. Újév estéjén viszont váratlan ajándék érkezett, Panni barátnőnktől, aki küldött a két gyereknek egy alig használt szilveszteri papírcsákót és egy alig fújt trombitát.

A családi tanács úgy vélte, hogy miután Eszternek még szól a trombitája, legyen az övé a csákó. De a Panni-trombitának olyan csodálatosan szép lila színe volt, hogy Eszter valósággal beleszeretett és elkunyerálta Andristól. Meg is kapta. De csak egy feltétel alatt. Ha a pólyás mától kezdve fiú lesz. És így lett 1964. január elsején, este hétkor, Editből Gyurika.

Január másodikán viszont, alighogy besötétedett, azt mondja Eszter a pólyásnak:

– Na gyere, Editke, most szépen lefektetlek.

– Editke? – érdeklődöm. – Hát nem Gyurika? Nem azért kaptad Andristól a trombitát, hogy...

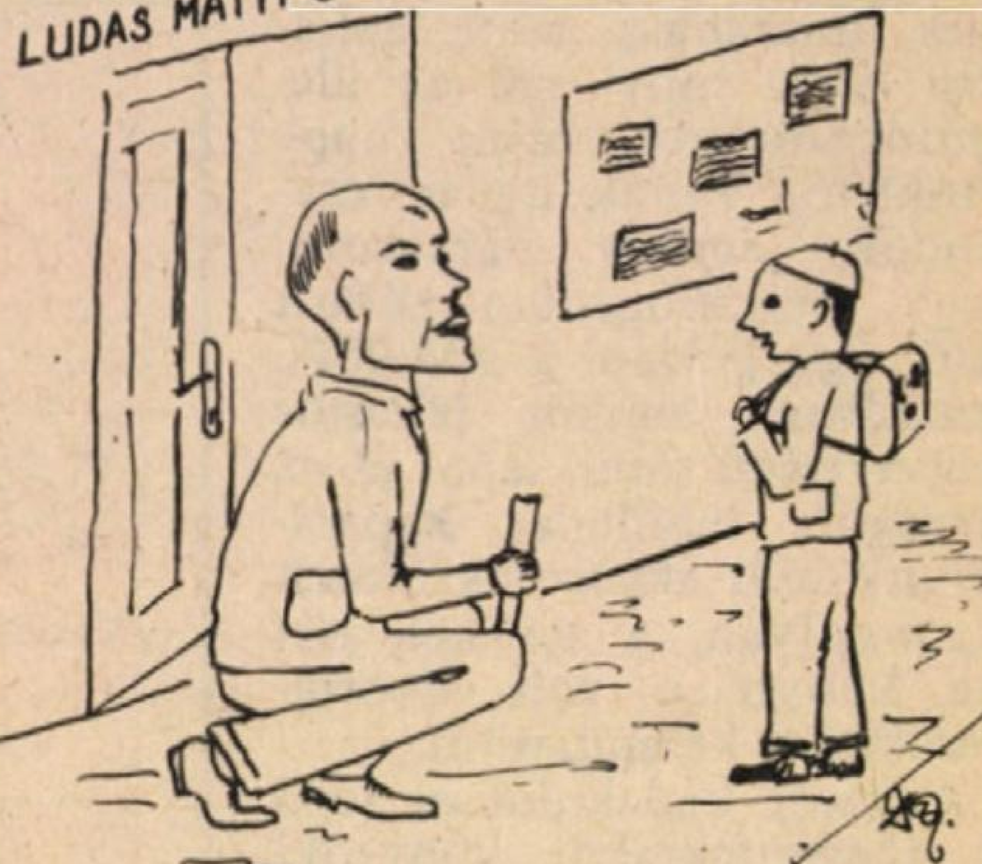
– De igen, azért – vágott a szavamba Eszter. – Csakhogy az a trombita azóta eltörött.

Nem értek valami sokat az ilyesmihez, de úgy gondolom: ezt nevezik a diplomáciában reálpolitikának.

Zágon István

SAJNOS...

D. Gábor budapesti olvasónk küldte be az alábbi rajzos tréfát lapunk szerkesztőségének:

– Mi kell ahhoz Tibi bácsi, hogy az ember rajzát leközöljék a Ludasban?
– Protekció, édes fiam!

A rajzból két tény állapítható meg: 1. „Alkotója" egyáltalán nem tud rajzolni. 2. Azzal a váddal illeti szerkesztőségünket, hogy nem a rajzok színvonalát tekinti döntőnek a közlés tekintetében, hanem azt, hogy van-e protekciója a rajz készítőjének.

A fenti rajzról eszünkbe jutott egyik kedves viccünk.

Két ember találkozik:

– Ké-ké-kérlek szépen, je-je-jelentkeztem a rá-rá-rádiónál be-be-bemondónak.

– És felvettek?

– Sa-sa-sajnos nem.

– És miért nem?

– Me-me-mert nem va-va-vagyok pá-pá-pá-párttag...

Mindenféle

Az ember csodálatosan osztja be az életét. Ez alatt a rövid idő alatt még unatkozni is tud.

*

A szerencsétlenség hírhozója néha nagyobb ellenszenvet kelt, mint a szerencsétlenség előidézője.

*

Az ember még olyat is meg tud valósítani, amit nem tud elképzelni.

*

Az igazi tudós a saját elmélete alatt vágja a fát.

*

Különösen mérges állapotban érzi az ember magát különbnek másoknál.

*

Z. őrültnek tartja magát, de csak közveszélyes szeretne lenni.

F. L.

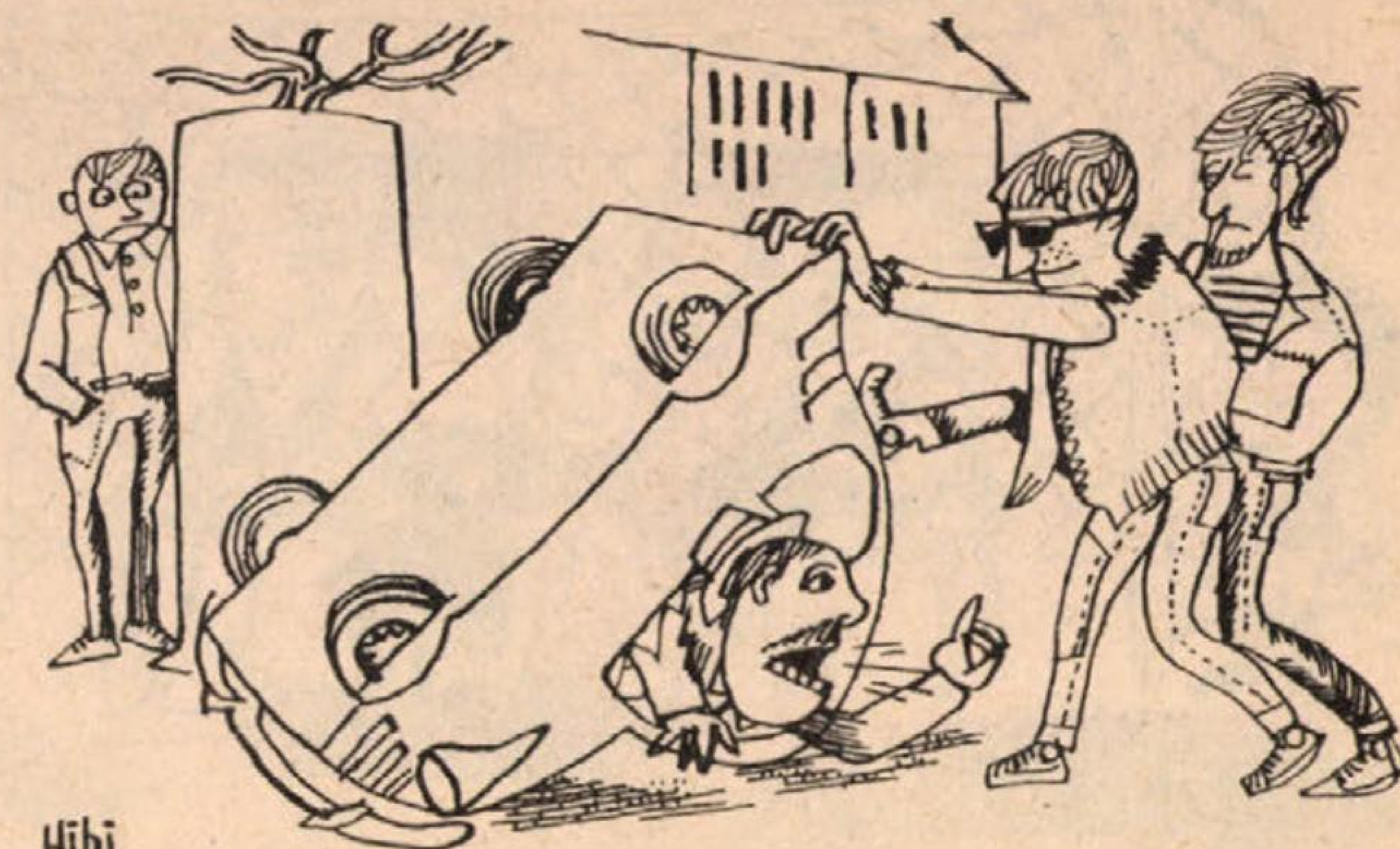
ROSSZ GYEREKEK

(Változatok egy témára)

– Ha nekem mégegyszer betörsz valahova, mehetsz a háztól! ...

– Ejnye, fiam, ezt tanultad az iskolában?

E sorok írója néhány napot átutazóban Cipruson töltött. Élményeiről az alábbiakban számol be.

1.

Érkezésünkkor a ciprusi vámőrök jócskán elmerültek csomagjaink tanulmányozásában, csak éppen nem tranzisztoros rádió, hanem fegyver után kutattak. Az egyik honfitárs poggyászából azután diadalmasan ki is emeltek egy csomagot. A jó magyar utasnak egy „dinamit-

tal" meghintett karéj zsíros kenyeret kellett elfogyasztania, hogy bebizonyítsa: a nagy csomag piros por nem robbanóanyag, hanem külföldön élő, ismerős hazánkfiának szánt szegedi paprika.

2.

Az egyik kis limaszoli kávéház teraszán egy görög és egy török népviseletbe öltözött bácsit láttam, amint tüzes ciprusi bor mellett egymást átölelve danázgattak, sőt, a kiváló nedű hatására a görög egy-egy csókot is cuppantott a szakállas török ábrázatára.

– Látja – fordultam kísérőmhöz, az őseiről Diogenesnek nevezett úrhoz –, mégiscsak tapasztalható testvériség a két nemzetiség között.

– Itt egy speciális esetről van szó – felelt Diogenes úr – ezek társbérlők.

Hiába, ahány ház, annyi szokás.

3.

Nagy meglepetéssel hallottam, hogy a csatározások kezdete óta növekedett az idegenforgalom, és a vadonatúj limaszoli szálloda tele van külföldiekkel. Megkérdeztem a szállodaportást, hogy voltaképpen milyen idegenforgalmi nevezetességek találhatók itt idegenek számára.

– Békeidőben gyönyörű kirándulásokat tehet az ember

– felelt a portás –, de ilyenkor, sajnos, ez képtelenség a gyakori harcok miatt.

– Nos, hát akkor mi az a látnivaló, ami veszélyes időkben ennyi külföldit vonz ide?

– Ugyan, kérem – bámult rám őszinte megdöbbenéssel a portás. – Hát a lövöldözés, az kutya?

4.

Egy műszaki cikkeket áruló limaszoli török kereskedő, mikor megtudta, hogy magyarok vagyunk, népünk bátorságát kezdte méltatni. Azt hittem, a históriai időkre gondol, és megkérdeztem, hallotta-e hírét Hunyadi Jánosnak.

– Nem tudom, hogy hív-

ták az illetőt – mosolygott a török –, csak azt tudom, hogy a legnagyobb lövöldözés közepette berohant a boltomba, és tört angolsággal, de töretlen nyugalommal megkérdezte: cserélek-e japán tranzisztoros rádiót magyar téliszalámiért?

5.

... És még egy magyar történet.

A sok görög és török beszéd közepette, mint angyali muzsika, ütötte meg a fülem egy nemes veretű magyar mondat:

– Ugyan, apuskám, eredj a víz alá száradni!

A pár szóból rögtön megértettem: itt nemcsak magyarok, de egyenesen budapestiek beszélnek. Mint kiderült, ötvenhatban kerültek Ciprusra.

– Hogyan jutott eszükbe éppen ide jönni? – kérdeztem csodálkozva.

– Nem bírtuk már idegekkel a bizonytalanságot és lövöldözést, gondoltuk, elköltözünk egy nyugodt, csendes szigetre.

6.

Végül minden jámbor turistának, aki a legközelebbi jövőben Ciprusra kíván vetődni, szóról szóra idézem egy larnacai postás akasztófahumorú intelmét, mellyel kitűnően jellemzi az ottani helyzetet:

„Ha elhagyott helyen szembe jön önnel egy görög, ügyeljen arra, nehogy töröknek nézze, mert abból komoly baj származhat. Ha viszont egy török jön önnel szembe egy hasonló helyen, méginkább ügyeljen, nehogy görögnek nézze, mert abból

még komolyabb baj származhat. Végül, ha együtt jön önnel szembe egy görög és egy török, akkor vigyázzon csak igazán, nehogy azok ketten angolnak nézzék, mert abból a legkomolyabb baj származhat."

Fülöp György

Vasárnapi mérkőzés

Balázs Piri Balázs rajza

Pletykázás

Hegedűs István rajza

– Azt mondják, az új lakó teljesen magnó-bolond . . .

ÚJABB ANGLIAI ELEFÁNT-VICCEK

A londoni „Daily Mirror" további elefántviccekkel szórakoztatja a hidegvérű angolokat. Néhány példa:

Az elefánt így szól az egérhez:

– Nézd, milyen hatalmas és erős vagyok! Hogy lehet az, hogy te ilyen kicsi és gyenge vagy?

Az egér így mentegetőzik:

– Nagyon beteg voltam!

*

– Miért van az elefántnak kis farka?

– Hogy könnyebben meg tudjon fordulni a telefonfülkében.

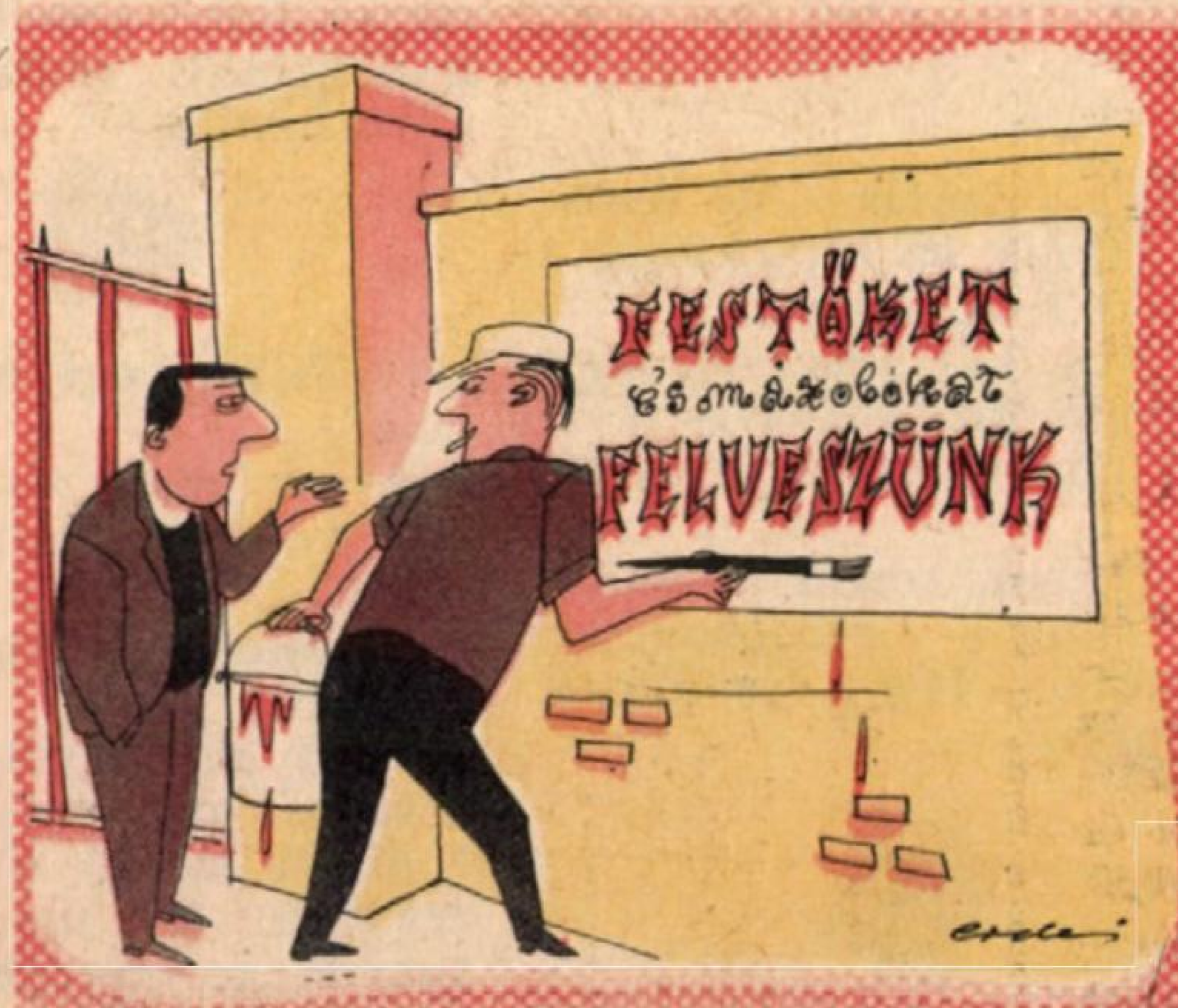
*

– Hogyan lehet négy elefántot elhelyezni egy Volkswagenben?

– Kettőt az első, kettőt a hátsó ülésre.

Jó kis munkaszervezés

– Miért nem csinálod egyszerűbben?
– Mert nincs más munkám . . .

Dobsinai szereti a tréfát

Bizony, mondom néktek, nincs jobb dolog annál, ha az ember főnökének humorérzéke van. És Dobsinai, a főnökünk, ilyen ember.

Csak a legutóbbi hetek eseményeiből mesélek el néhányat jellemzésül. Összebeszéltünk, és egy reggel valamennyi elintézendő iratot Vihorláti asztalára raktuk, „Sürgős!" felírással. Aztán testületileg átvonultunk a szemben levő épületszárnyba, amelynek ablakából Dobsinaival együtt kacagással figyeltük a szerencsétlen Vihorláti kínlódását az aktatengerrel.

Vagy egy másik példa: Szerepneki imádja a feketét, napjában négy-öt duplát is főz magának. Dobsinait beavattuk a tervünkbe, mire ő tüstént behívatta magához Szerepnekit, aki éppen kávét főzött magának. Mi pillanatok alatt kicseréltük a kávéport zaccal, kanóc darabkákkal, cigarettahamuval, és Dobsinai velünk együtt leste a hatást, Szerepneki fancsali képét, amint issza a „kávéját".

De sorolhatnám a példákat, mint ugratjuk egymást minisztériumi hívások, prémiumlista, külföldi kiküldetések álhíreivel, és Dobsinai minden alkalommal cinkosan velünk kacag.

Talán csak egyetlen esetben hagyta cserben humorérzéke. Prepotnai valami kis ártatlan célzást tett rá a jelenlétében, hogy látta őt a moziból kijönni Gizikével, a bérelszámolás szexbombájával, hogy lehet ilyen rossz filmet megnézni? Mi vártuk Dobsinai kacagását, de ezúttal komoran állt, és csak ennyit mondott: — Jobb lenne, Prepotnai kartárs, ha ízetlenkedés helyett szorgalmasabban dolgozna!

Az ügynek nem lett különösebb következménye. Prepotnai Dezsőt áthelyezték a vencsellői restibe kenyereslánynak, és mi azóta is nagyokat és vidámakat kacagunk a vállalatnál.

Tardos Péter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

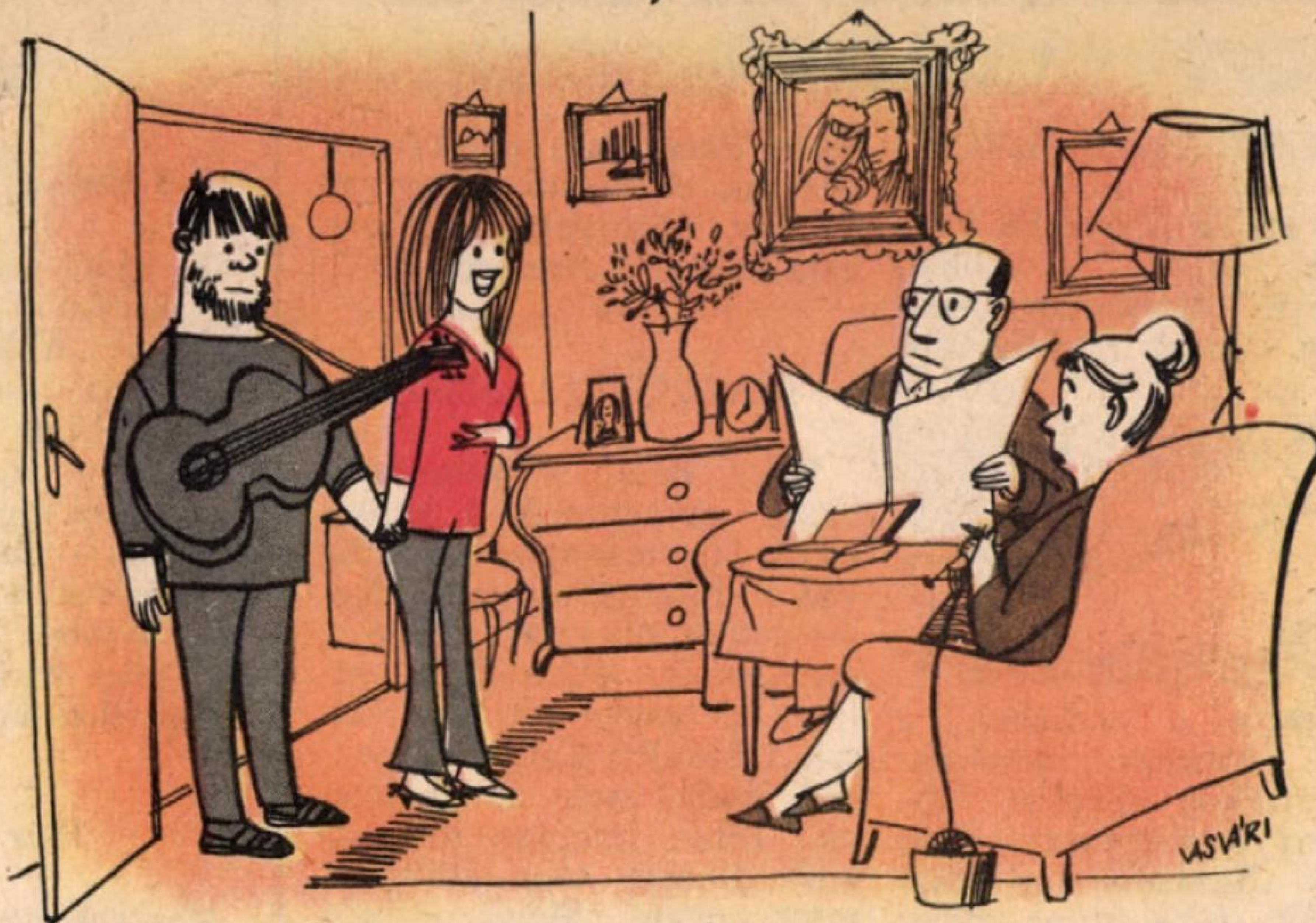
ABC A VITRINBEN

A Rókus-kápolnától néhány lépésnyire levő „kiöregedett" hirdetőoszlopot múlt év őszén nyugállományba helyezték. Ez év tavaszán odaállítottak a helyére egy 1964-es mintájú, modern, hátultöltős, lapoštetős, háromlámpás, üvegvitrines utódot, amely azonnal megálljt parancsol a járókelőknek. A vitrinben és az üveglapok alatt elhelyezett színes képekről percek alatt láthatja a pesti emberfia, hogy a váci ABC Áruházban mi mindent lehet kapni és hogy miként kell elhelyezni a portékát a hasonszőrű boltokban. Ennivaló ötlet! Ha a váciak csak egy kicsit is rátartiak, akkor az ABC Áruház előtti térségen ők is felállítanak egy ilyen vitrines hirdető csodát és megmutatják benne a váciaknak valamelyik pesti áruház újdonságait, valamint a tárolási és eladási módszerét. Hadd okuljanak a váciak is!

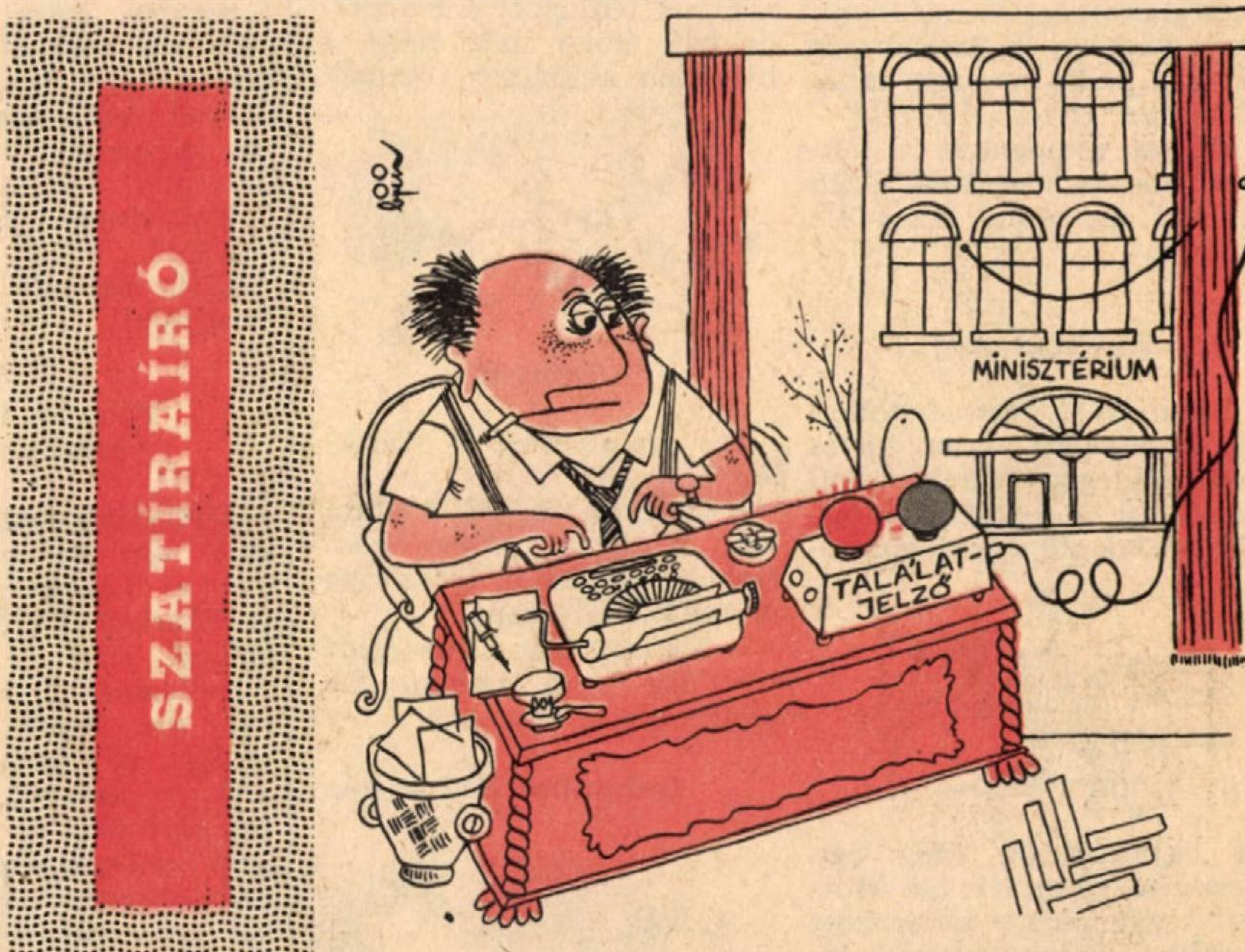
(b.)

Új fiú

Vasvári Anna rajza

– Filozófia-szakos! . . .

Munkafegyelem

Várnai György rajza

– Már megint késik! Miért nem vesz példát a kollégájáról . . .

FIZETÉSNAPON

(VÁZLATOK)

BEOSZTÁSSAL ÉLNI

Még az ég is kékebb volt, még az orgona is jobban illatozott. Fizetésnap volt. Klovács Gyula, az Általános Művek főraktárosa jókedvűen

szorongatta a zsebében a kétezer forintot tartalmazó borítékot. Édesen ábrándozva tervezgetett: „1300 forintot hazaadok az asszonynak, 1650 forint megy a múlt heti csúnya kártyaadósságra, 7200 forintért megveszem azt az almazöld motorcsónakot, amire már olyan régen vágyom, a fennmaradt összeget pedig beteszem takarékbetétbe titkos jeligével."

Mélyet szippantott a langyos májusi levegőből. Szép az élet, mormolta maga elé derűsen.

RENDES FÉRJ

Závor Imre fizetésnapokon úgy viselkedett, mint kevés férfi. Ridegen, emelt fővel haladt el a kocsmák előtt, fölényesen állt ellent cimbo-

rái csábításának. Még egy utasüdítőre sem tért be. Mindig egyenesen, határozott léptekkel sietett szeretett feleségéhez.

Kettejük közül ugyanis az asszony kapott több fizetést, és ha Imre nem sietett haza, gyakran előfordult, hogy az asszony könnyelműen nyakára hágott a fizetésének.

IGAZSÁGTALANSÁG

Prács Béla, a gesztenyebarna anyagmozgató bensejében fizetésnapon mindig vad indulatok dúltak. Elkeseredetten cikáztak benne a gondolatok: ellentétben velem, az igazgatóm nem játszik rablóultit hazárd alapon, nem iszik, nem lóversenyezik. Tehát lényegesen kevesebb pénzre van szüksége, mint nekem. Mégis, milyen jogcímen kap több fizetést, mint én? Nincs igazság a földön – sóhajtott, és keserű szájízzel ballagott a Kerepesi út felé, hogy még elérje a nyeretlen kétévesek futamát.

PÁRBESZÉD

Egy fiatalember a másikhoz:

– Öregem, tegnap kaptam meg a segédi oklevelemet. Holnap megyek be először az új munkahelyemre.

– Mennyi lesz a fizetésed?

– Még nem tudom. De mindenesetre keveslem.

Galambos Szilveszter

Látod-e, babám...

A sástói sátortáborról írott kis cikkében az Esti Hírlap megállapítja: „A Mátra déli részén mintegy 5200 méter magasságban elterülő tábort korszerűsítették, felkészülve várja látogatóit."

A Mátra legmagasabb csúcsa, a Kékes – 1015 méter magas! Amennyiben a fenti hír mégis igaz, a sástói sátortábor több mint négy kilométerrel lebeg a Kékes felett az ózondús levegőben.

Már ő is?

Megdöbbenve bámultuk a nagybetűs címet a Hétfői Hírek egyik cikke felett:

„KÉSIK AZ IDŐJÁRÁS"

Szomorú dolog ez nagyon. Mert ha mostanában gyakorta meg is tréfált bennünket, azért jó volt tudni, hogy mégiscsak van időjárásunk. Olyan amilyen, de van!

Most viszont – nincs!

Késik!

Talán már soha nem ér utól bennünket!

Wagner, mint yachtszerző?

A Filmvilág berlini filmlevelet közöl, amelynek szerzője beszámol a Babelsbergben készülő új filmekről, köztük a Repülő hollandi című Wagner opera filmváltozatáról. Bár a képaláírás már Repülő hollandus-t emleget, az a gyanúnk, hogy itt a Bolygó hollandi című dalműről lehet szó. A „Repülő hollandi" cím sem ismeretlen a vízisport szakemberei előtt: így hívnak egy vitorlás-típust. De ezt nem Wagner Richard szerezte.

Kocavadászok öröme

Fantasztikus, Németországból származó hírt közölt a Magyar Vadász: házi és vaddisznó keresztezésével és bizonyos vegyszer etetésével sikerült *hatlábú disznót* kitenyészteni, ami a lap szerint a vadászoknak azért is fontos, mivel az 30–40 cm-el hosszabb és így könnyebb eltalálni. Véleményünk szerint az sem kutya, hogy ennek a csodálatos röfögőnek a szabványossal ellentétben hat sonkája is van. Hát még, ha abból négy a hátsó...

Tudta a jobbkéz, amit a bal

A Tükör egyik számában két egymást követő cikket is szenteltek Derkovits Gyula emlékének, az egyikben azt olvastuk, hogy félig béna *jobbal* dolgozott, a másik cikk szerint béna *balkezével*. Nagy festőnk ezek szerint két kézzel alkotott, képei ennek ellenére jól sikerültek.

Dr. Árgus

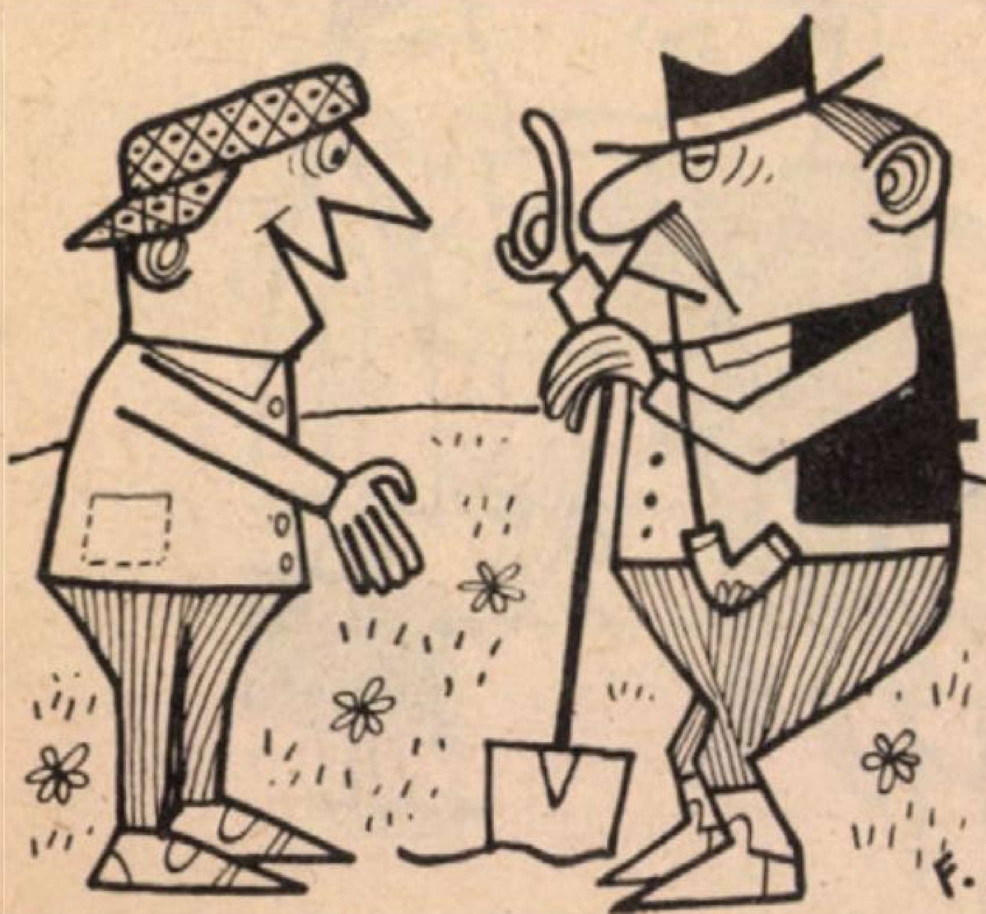
Le a bürokráciával!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Édes karaj" című bírálatukkal egyetértünk. A megvizsgált zsemlemorzsát tejjel készült péksüteményből őrölték. A boltvezetőt szigorú figyelmeztetésben részesítettük. Csak a Füszért és Édességkereskedelmi V. által csomagolt morzsát szabad forgalomba hozni.

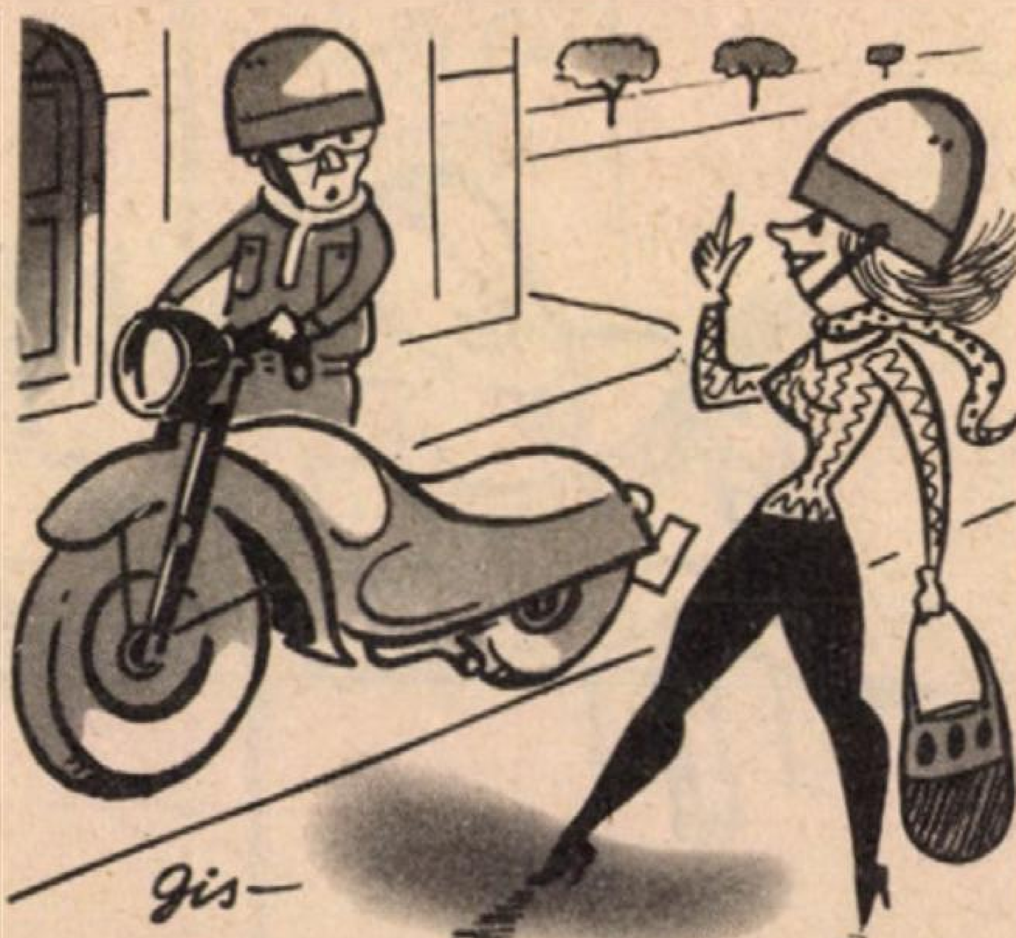
II. ker. KÖZÉRT V.
Gecőze L.

Próba — szerencse...

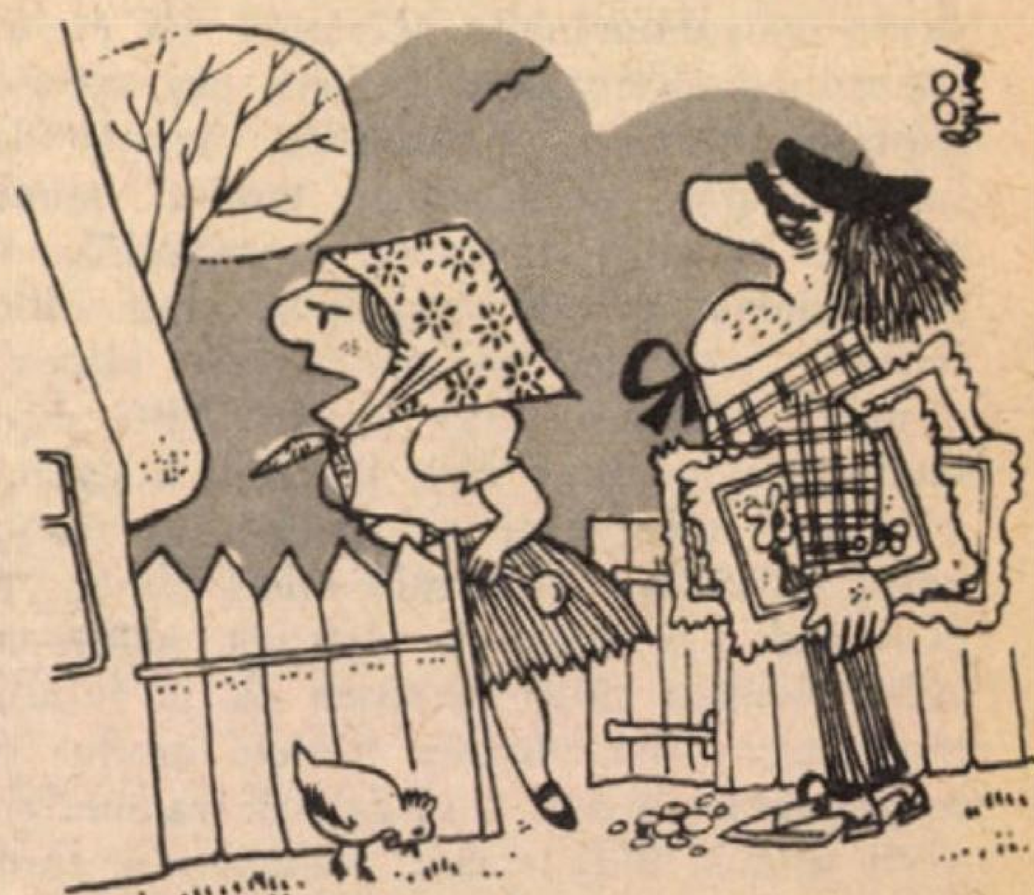
– Mi újság a téeszben, János bácsi?
– Semmi különös, leszedtük az első idei salátát, megválasztottuk az idei első elnököt.

Tavasz ...

– Lajos, észre sem veszed, hogy új bukósisakom van?!

Nehéz mesterség

– Apjuk! Már megint egy giccsfestő!...

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító megkérdezi Pistikétől:
– Na, fiam, hány nap van egy évben?
– Hét.
– Ugyan, ugyan, fiam. Gondolkozzál egy kicsit.
– Hét.
– Hát bizony, te nagyon tudatlan vagy.
– De tanító bácsi, én csak hetet ismerek: vasárnap, hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek és szombat.

Blaskóczi így szólt Kovácshoz, aki igen kis termetű ember:
– Mondd csak, Kovács, hogy lehet az, hogy olyan apró' létedre olyan sokat eszel?
– De, kérlek – feleli Kovács –, belülről nem vagyok olyan kicsi, mint amilyennek kívülről látszom.

Színházi est

Szűr-Szabó József rajza

– Már mennek?
– Igen, csak eddig volt pénzünk pótmamát fizetni!

Nyugati szemmel

Zabhegyi Ernő nemrég Nyugaton járt, rokonait meglátogatni.

– Na, mi újság Nyugaton? – kérdeztem tőle egyik este a Cimbalom kávéházban. – Hogy élnek a rokonaid?

– Elég jól élnek. Nekünk legyen mondva...

– Jobban élnek, mint mi?

– Jobban.

– Vajon mi lehet ennek az oka, hogy ők jobban élnek, mint mi? Igazán kíváncsi vagyok.

– Többet dolgoznak. Sokkal többet. Hű, ha látnád, hogy micsoda meló van odakint! Aki lazsál, az szedheti a sátorfáját... A jólét záloga a munka!

– Szóval te úgy találod, hogy itt mi aránylag nem nagyon strapáljuk magunkat őhozzájuk képest?

– Bizony, bizony.

– Kezdem kapiskálni, Ernő. A tőkés világban tett utazásod során arra a meggyőződésre jutottál, hogy az életszínvonal további emeléséhez először is kicsit jobban meg kellene nyomnunk a gombot...

– Úgy van, öregem. Amióta nyugati szemmel nézem a Srófhuzalgyár munkáját, sokkal több kivetnivalót találok benne, mint azelőtt. Példaként elmondok neked egy esetet, ma történt. Én az irodában dolgozom. Nos, reggel letelefonált a főkönyvelő, a gyár adminisztrációjának a feje, és megkérte Povácsnét, hogy sürgősen készítsen el a számára egy kimutatást. Mit gondolsz, erre mit csinált Povácsné?

– Fogalmam sincs. Talán a kimutatást...

– Hahaha! Először is részletesen megbeszélte a férjével telefonon az aznapi vacsorát. Utána eladott a bérelszámolóban egy halványzöld, alig használt ausztrálgyapjú kardigánt hatszázötvenért, majd pedig bejött hozzá Szőke Maca, és közel két órán keresztül kitárgyalták az üzem összes folyamatban levő szerelmi ügyét. Persze, ezt meg kellett ünnepelni egy feketével a büfében. Summa summárum, háromnegyed egy lett, mire elkészült a sürgős kimutatással. Jelzem, az egész nem igényelt többet negyven percnél...

– Tökéletesen igazad van, pajtás! Emellett a tempó mellett csakugyan nincs mit csodálkozni, ha egyes nyugati országokban jobban élnek, mint mi. Az ilyen mihaszna Povácsnék miatt vagyunk lemaradva! Ha ő reggel rögtön nekikezd a sürgős kimutatásnak, akkor ezzel nemcsak a gyár termelését, hanem közvetve magát a népgazdaságot is tevékenyen segíti.

– Nem egészen – ingatta a fejét Zabhegyi. – Tudniillik a kérdéses kimutatásra szerintem semmi szükség sincs. Csak hát a mi főkönyvelőnk bolondul a látványos statisztikákért...

– Ahá, most már értem! A kolléganőd azért maszekolt inkább, mert tudta, hogy fölösleges munkát végeztetnek vele.

– Hová gondolsz, fogalma se volt róla. Povácsné tisztességes asszony. Ő elvből lóg!

Dalmáth Ferenc

Fogadalmi lakoma

Mindig fura embernek tartottam Elemért, mégis meglepődtem, amikor a napokban a következő szavakkal hívott fel:

— Gyere el hozzám holnap vacsorára, de előzőleg egyél otthon rendesen!

Életemben sem kaptam ilyenfajta meghívást, de kíváncsiságtól űzve és alaposan megvacsorázva pontosan megjelentem Elemérnél.

Mielőtt még érdeklődtem volna a különös meghívás részleteiről, a konyhába vezetett és rámutatott egy sistergő fazékra.

— Ebben van a vacsorám. Barna nyúlszőr kalap.

Megijedni sem volt időm, Elemér egy szuszra mindent megmagyarázott:

— Szegény ember vagyok, de becsületes. Emlékezz vissza, több mint 19 esztendővel ezelőtt, amikor Budapest romjain búslakodtunk, te azt állítottad, hogy lesz itt még villamos, autóbusz, színház, temérdek zsúfolt üzlet és felépülnek a tönkretett hidak. Mit mondtam én? „Soha!" Ezt mondtam. És amikor te erősködtél, nagyhangon kijelentettem: „Hátha ez igaz lesz, én megeszem a kalapomat. Most aztán nincs tovább. Már épül az Erzsébet híd is, nem illik tovább késlekednem. Főzöm már a kalapomat, nemsokára jó puha lesz, előtted fogyasztom el, a koronatanú előtt.

Meghatottan mondtam:

— Ráérsz, öregem. A híd csak novemberben lesz készen. És hátha abbahagyják az építkezést?

Szomorúan legyintett:

— Nem bízom benne. Inkább most fogyasztom el a kalapomat, amíg új és zsenge.

Jó étvágyat kívántam hozzá. Meg lesz. Elemér mindig szerette a primőröket.

(stella)

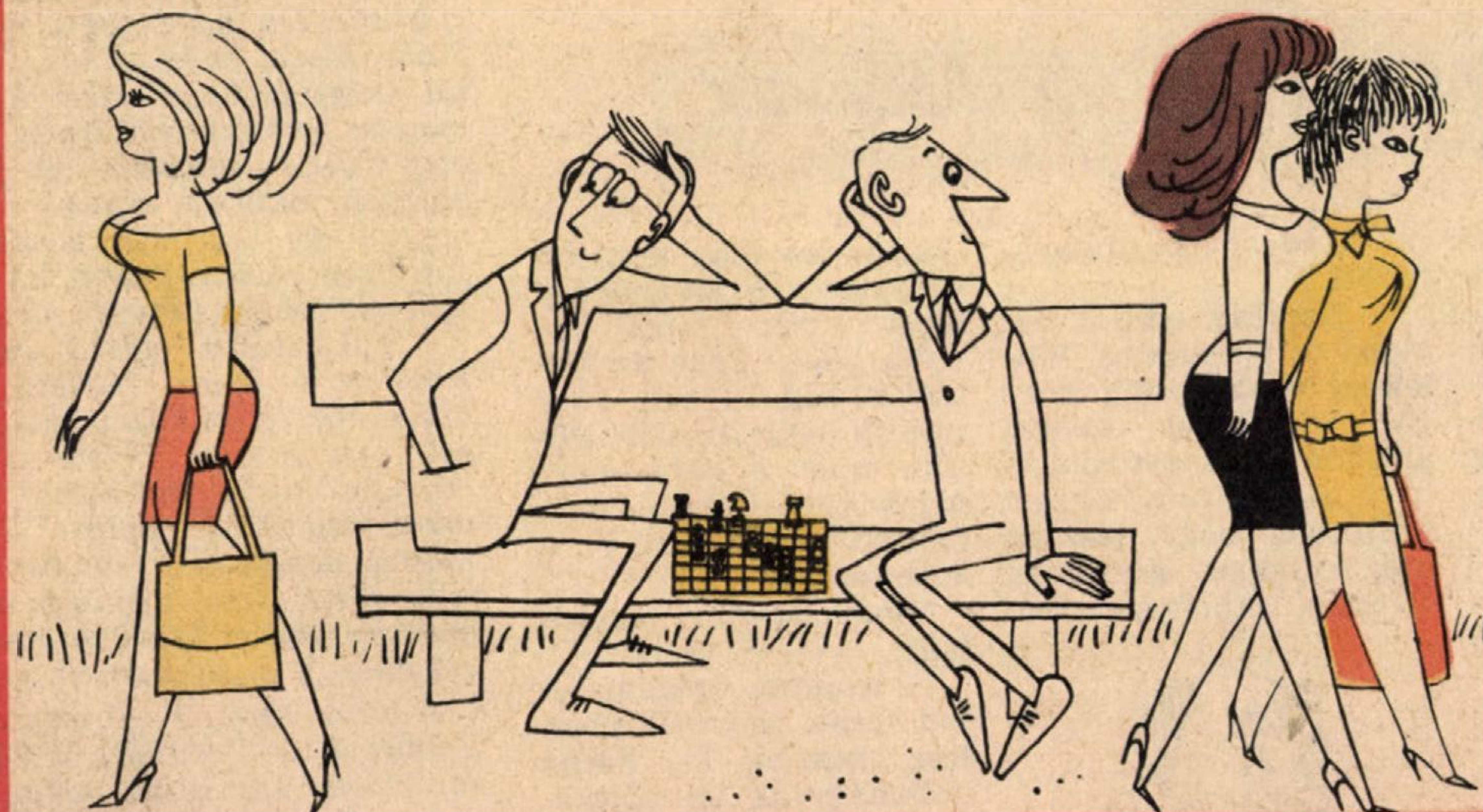
Pusztai:

MÁJUS VAN...

Pusztai Pál rajzai

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3, Tel.: 343—100, *142—220 — 64.2726 — Kossuth Nyomda, Budapest — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504